

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

tačno u podne

BROJ 120

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKÉ FIRME

DARWIL

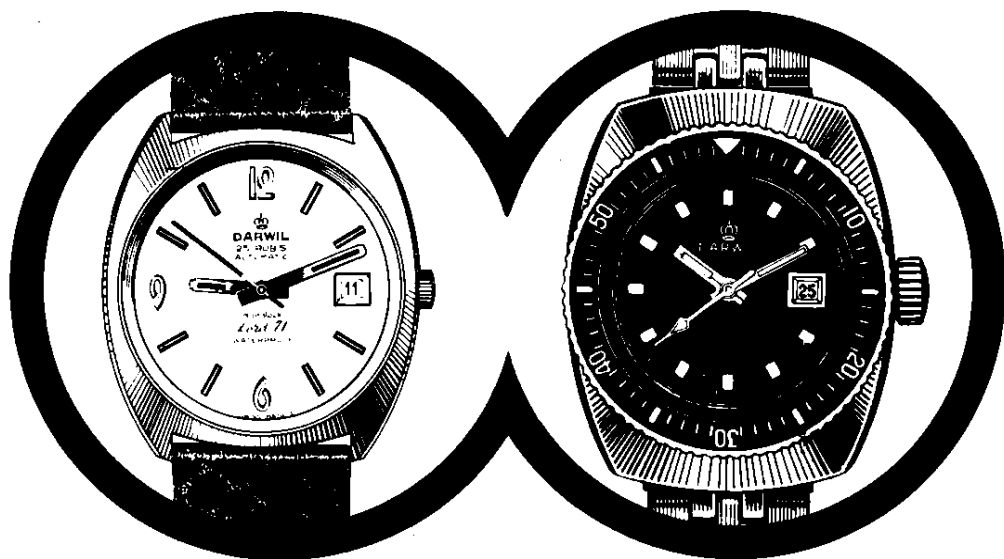
TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4 / I-II

MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA ČASOVNIKA „DARWIL“ I „ARETTA“ POZNATIH PO PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA. TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14, 18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71
ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71
SA UGRAĐENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA I UDARA

ČASOVNIKE „DARWIL“ I „ARETTA“ MOŽETE NABAVITI I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!
SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM MESTIMA

**Vilijam
Mark:**

**TAČNO
U PODNE**

Naslov originala:

William Mark:

„UM 12 UHR AM O. K. CORRAL“

Copyright by Martin Kelter Verlag
1971.

Tačno u podne

Veliki točkovi teških kola sa ar-njevim duboko su se zabijali u žuti pesak Arizone. Sedokosi čovek na sedištu za kočijaše imao je blede umorno lice i tamne oči. Uz njega je sedela šesnaestogodišnja devojka, takođe bleđa ali veoma lepa. Iza ovo dvoje plavokosi dvanaestogodišnji dečak proturio je glavu kroz platno arnjeva i gledao prema zapadu.

— Oh, jel' to iza nas neki grad? Otac potvrdi:

— Da Džimi to je Tombston.

— Tombston! uzviknu iznenađeno dečak vazrogašivši oči.

— Pa jasno, dodade devojka koju je pri pomenu imena ovog grada podišla jeza.

— Tombston! ponovi dečak skoro zaneseno. „Je li to istina Tombston o kome smo u Nju Orleansu često slušali? Grad Vajat Erpa i Ajka Klantona.”

Čovek na kočijaševom sedištu

nabra obrve. Sa strahom je pomislio da baš nije izabrao najpogodniji put.

Tombston! Šta sve to ime ne krije. Glas o ovom gradu stizao je čak do obale Sjedinjenih Država.

Grad Vajat Erpa i Ajka Klantona! Dečak je to rekao. No, iza ta dva imena krilo se više, daleko više. Vajat Erp je bio čuveni maršal, čovek zakona, a Ajk Klanton ozloglašeni vođa bande o kome je još pre pola godine pisalo u svim novinama Nju Orleansa.

Onda, iznenada, ovo, gotovo već zaboravljeno ime ponovo se pojavilo u novinama i to u vezi sa opasnom bandom ljudi s vešala.

— Oče, reče dečak posle izvesne pauze, ne skidajući pogled sa krovova udaljenog grada, — da li je Vajat Erp još uvek živ?

— Nisam čuo da je umro, odgovori sedokosi čovek suvo.

— A Ajk Klanton, da li je on još uvek živ?

Lizi se brecnu na svog mlađeg brata:

— Ne postavljaljaj tolika glupa pitanja Džimi. Otkud bi otac mogao znati da li je Ajk Klanton još živ. Najverovatnije taj razbojnik odavno leži pod zemljom.

— Ajk Klanton pod zemljom, ponovi dečak muklim glasom. Ne, to ne verujem. Kada bi on bio mrtav, razbojnika više uopšte ne bi bilo.

Neko vreme su svi ćutali. Dečak je ponovo hteo da zapodene razgovor, ali starija sestra odmahnu rukom.

Teška kola kotrljala su se po pesku.

Lizi je posmatrala oca ispod oka i primetila njegovo brižno lice, koje je od pre nekoliko minuta postalo još ozbiljnije.

— Na šta to misliš oče?

— Ni na šta naročito, Lizi.

— Na Tombston? upitala je oprezno.

Džon Barker potvrdi.

— Da, Lizi, mislim na Tombston.

— Zar ne bi mogao da kreneš nekim drugim putem? upitala je Lizi posle izvesnog vremena.

Na to Džimi iznenada proturi glavu kroz prorez na arnjevima.

— Ne, on to ne može! Šta ti pada na pamet da oca nagovaraš na tako nešto. I sama znaš da je ovo najbolji put za zapad. Ako krenemo severnije izbićemo na mnogo gori drum. A na jugu se nalazi meksička granica. Otac, se uostalom, već sto puta raspitivao.

— Budi miran!

— Ne! negodovao je Džimi.

Barker je glasnim povikom zaustavio konje. Džimijevo lice je bilo crveno od gneva.

— Ti si jedna obična glupa koza, Liz.

— Kako se usuđuješ? opomenu ga otac.

Dečak skoči s kola i stade oborene glave kraj konja. Sada je i Barker sišao sa svog sedišta i spustio svoju mršavu ruku na dečakovo teme, zagledan u horizont.

— Ti si želeo da vidiš Tombston, zar ne?

Dečak žustro klimnu glavom.

— Da, tata, to sam veoma želeo.

— Prosto da čovek to ne poveruje, uzvрати otac.

Devojka koja je ostala da sedi na sedištu odmahnu glavom.

— Bio bi veoma razočaran. Tvoj maršal odavno više nije u gradu. Ako se ne varam on je u Dodž Sijetiju. Ili možda ozbiljno misliš da bi u gradu u kome je doživeo tako mnogo užasnih stvari hteo da pušta korenje. Klantonove ćeš videti kao što si video do sada i Indijance. Svega toga odavno već nema.

Džimi zabaci glavu i preseče sestru pogledom.

— To mi je svejedno, hteo bih da vidim OK Koral, ulicu Alen, Kristal Palas, i kancelariju Vajat Erpa.

— Ti si prava luda. Otac bi učinio glupost kada bi zbog tebe putovao kroz to razbojničko gnezdo. Čak i da Klantonovih više nema, Tombston je u svakom slučaju veoma opasan grad. Predstavlja veliku opasnost za svakog čoveka koji nije u stanju da se odupre razbojni-

cima. Možda nisi pomislio na to Džimi da otac nikada u životu nije držao revolver u ruci. Isto tako nema pojma kako se sa onom velikom puškom, koja mu leži kraj nogu, može braniti od lupeža.

Džimi je bio crven od gneva.

— Ali ja zato umem, procedio je kroz zube.

— Budite konačno mirni, opomenu otac oboje, skide šešir i prođe prstima kroz kratko podšišanu sedu kosu.

Mali Džim Barker je sve vreme posmatrao u daljini na horizontu Tombston obasjan januarskim podnevnim suncem. Kako samo može da obiđe ovaj grad? To u dečju glavu nikako nije moglo da uđe. Kada bi ga i kroz sto godina put ovuda naveo, navratio bi da vidi ovaj grad!

Na to im je do ušiju dopro topot kopita. Kao po komandi svi su okrenuli glave i u daljini ugledali trojicu jahača kako im se približavaju iz pravca Bizbija.

Iako su usput, dolazeći iz dalekog Nju Orleansa, stalno sretali jahače, ovog puta su se uplašeno trgli.

— Ima ih trojica, prošaputa Džimi.

— Vidimo i mi, brecnu se Lizi, s mukom pokušavajući da prikrije drhtanje glasa.

Lice starog Barkera postalo je još sumornije.

— Kako samo brzo jaše, ote se Džimiju uzvik.

Doista, tri jahača su grabila neverovatno brzo, usporivši tempa tek kad su stigli sasvim blizu kola.

— Džimi, gore na sedište! naredi mu otac.

Dečak se poslušno popeo na kola, a Barker ostao da stoji uz konje posmatrajući jahače. Sada je prvi bio sasvim blizu. Izgledao je tako, da se malom Džimiju oduzela moć govora. Čak je i njegova odrasla sestra zbunjeno posmatrala jahača.

Imao je široka ramena, uzana bebra, preplanulo markantno lice i jasno plave oči. Lizi je bila spremna da se zakune da su to najfascinantnije oči koje je ikada videla.

Nosio je crni šešir širokog oboda ispod kojeg je štrčao pramen crne kose. Odelo mu je bilo od teleće, kože, košulja od sivog platna, a marama od blistavo crvene svile. Nosio je široki opasač od crne bivolje kože i nad svakim bedrom futrolu sa teškim revolverom.

Da nije spoljašnost ovog čoveka privukla pažnju ovo troje, sigurno bi to učinio konj koga je jahao. Dugonogi vranac je bio tako plemenita životinja, da i onaj ko nije veliki poznavalac konja mora da zna kakvu životinju ima pred sobom.

Džimi nije mogao da skloni pogled sa jahača.

U to je i drugi jahač stigao do kola. Predstavljao je suštu suprotnost prvom. Bio je visok, ali mu je lice delovalo podbulo i prazno. Svetle, žućkaste oči nemirno su letele tamo-amo. Nosio je smeđi prljavi šešir, crne pantalone i smeđim krznom postavljeni kaput. I on je nosio opasač, ali nije imao revolvere u futrolama. Taj čovek je jahao belu kobilu. Na neki čudan način ovaj drugi jahač je troje stranaca zbunio i uplašio. Kada se pojavio, Lizi je nesvesno podigla ruku prema ustima. Pre nego što se pribrala čula

je iza sebe šum, okrenula se i sreća pogled ledenih, plavih očiju.

Treći jahač je prišao kolima s desne strane. Bio je visok, vitak, uzana lica koje je delovalo gotovo aristokratski.

Imao je negovane brkove, novi crni šešir duboko navučen na čelo. Elegantno crno odelo, provirivalo mu je ispod crnog mantila. Košulja mu je bila blistavo bela i delovala kao da je obukao pre pet minuta.

Na sve to nosio je široki opasač načičkan mecima, i u futrolama dva revolvera. Bilo je to neobično oružje, metalni deo koltova je bio niklovan, a drške ukrašene slonovačom. Jahao je kulaša, takođe veoma plemenitu životinju.

Prvi jahač je u to zaustavio konja i u znak pozdrava dodirnuo obod šešira.

Barker otpozdravi sa olakšanjem, a onda na svoje užasavanje primećti kako njegov mali sin Džim drži obema rukama vinčesterku koju su kupili u Nju Orleansu.

— To je on — došapnu Džim sestri jedva pomićući usne.

Lizi koja se u međuvremenu malo pribrala od iznenađenja, upita zainteresovano:

— Ko? Ajk Klanton?

— Ne, šaputao je dečak, to bi mogao biti...

— Gledaj svoja posla, govoriš gluposti!

Džimi primeti tek sada da mu otac daje znak da spusti pušku kraj sedišta.

Jedva primetan osmeh zaigrao je oko usana prvog jahača. To je Lizi naravno, primetila i poževela da Džimu sada prilepi šamar.

— Ima li još dosta do Tombstona? raspitivao se Barker.

Čovek na vrancu okrete glavu i pogleda u pravcu zapada. Lizi se, u tom trenutku učinilo da je preko njegovog lica preletela senka.

— Ne, uzvрати jahač, oko četiri milje.

— Hvala, rekao je Barker, a onda još dodao: Znaćte li možda gde se možemo smestiti u gradu?

Prvi jahač prelete pogledom preko Barkera, devojke, dečaka i svojih saputnika, a onda uzvрати:

— 'Kod Neli Kešmen ćete dobiti dobar smeštaj.

— Hvala, mister.

Prvi jahač je već podigao uzde, dodirnuo obod šešira i nastavio. Čovek na beloj kobili sledio je njegov primer. Treći jahač, međutim, izvadi zlatnu tabakeru iz džepa, izvuče iz nje cigaretu i stavi među zube.

Mali Džim je netremice posmatrao kako ovaj elegantni čovek izvlači levom rukom palidrvce iz džepa i kreše ga o nokat. Povukao je dim koji mu je za trenutak zaklonio lice, a onda i sam nastavio put.

Tri člana porodice Barker ćutke su gledali jedan drugoga.

Džoni Barker je bio utonuo u sumorne misli, Lizi je još uvek bila očarana ovim neočekivanim susretom, a dečak kao i svaki dečak — u svemu je video uzbudljivu avanturu.

Najzad Džimi prekide ćutanje:

— Smeo bih da se zakunem da je...

— Šta to? upita Lizi brzo.

— Smeo bih da se zakunem da je to bio Vajat Erp.

— Sasvim si lud rekla je Lizi sa visine, iako se nekoliko minuta bavila istim mislima.

— Onaj crni na crnom konju je to doista mogao biti!

— Zar veruješ, upita Lizi, da bi jedan maršal vukao dva takva neobična tpa. Onaj na belom konju je izgledao kao lupež, a onaj drugi nešto između sudije i advokata.

Mali Džimi nije znao šta da odgovori na opasku svoje sestre.

Stari Barker protrlja lice, a onda se pope na sedište.

— Treba da nastavimo put!

Prvo što su ugledali kada su ušli u ulicu Alen, široku glavnu ulicu Tombstona, bilo je pogrebno preduzeće, koje je svoju robu izložilo na trem, onako kao što piljari izlažu jabuke, krompir, ribe i ostalo.

— Izgleda da je to tražen proizvod u ovom gradu, reče mali Džim mudro.

Lizi ga munu u rebra.

— Budi miran. Ovo je baš lepo počelo. Šteta što nismo nastavili preko Glisona, oče.

Barker se u tom času nagnuo i obratio jednoj ženi koja je upravo prelazila glavnu ulicu:

— Gde mogu da nađem pansion Neli Kešmen?

Mršava žena spremno pokaza u pravcu sledeće raskrsnice.

— Kada skrenete levo, stići ćete do nje. Pansion se nalazi odmah iza ugla.

Kada su kola skrenula, devojka primeti:

— Pa ovo je pravi hotel oče, to nije za nas.

— Stranac je preporučio ocu ovaj

hotel, sigurno je dobar, umeša se Džimi.

— Dobar jeste, to se vidi već spolja, zaključio Barker, ali je sigurno skup. Ipak je odlučio da uđe i raspita se.

Kada je stigao do vrata u susret mu je pošao sedokosi crnac, ljubazno se osmehujući od uha do uha.

Barker se raspitivao o cenama soba.

— Samo uđite mister, rekao je crnac, vi ste već najavljeni.

— Kako to mislite, najavljeni? Barker nije shvatio.

U to je u dnu predvorja ugledao ženu. Bila je mlada, veoma lepa, tamnooka i tamnokosa. Barker zakorači nekoliko koraka u predvorje pa zastade.

— Izvinite gospođo, hteo sam samo da se raspitam o cenama soba.

— Da, već sam naložila da vam urede dve sobe. Vama su potrebne dve sobe, zar ne mister?

— Da, da, svakako ali ja ih nisam naručio.

— Hodite samo, uhvatila ga je za ruku i uvela levo u dugačak hodnik. Tu su zastali ispred jednih poluotvorenih vrata.

— Evo, devojka upravo presvlači postelju. Dečja soba je do nje.

Barker lako poblede od iznenađenja.

— Kako je ovo moguće? Ne shvatam ništa?

— Nemojte lupati glavu.

U tom trenutku predvorje se ispunilo larmom. Iz hodnika je izašlo dvanaest ljudi, glasno negodujući i gestikulirajući.

— Šta je sad ovo? uzviknu Barker.

— To su poslovni ljudi iz Santa Fe, Flegstafa i Feniksa.

— Zbog čega dižu toliku galamu?

— Svi hoće da dobiju sobu, a moj hotel je popunjen. Sutra je naime praznik, Dan pokrajine.

— Tada se sigurno koješta dešava u gradu, primeti Barker.

— Pa moglo bi se tako reći, uzvratila lepa žena osmehujući se. Nekada ima toga i suviše.

— To bih mogao da pretpostavim kad je Tombston u pitanju. No, sad moram da se raspitam za cene soba gospođo. Da li ste vi možda ćerka Neli Kešmen?

Vlasnica hotela nije mogla, a da ne pocrveni.

— Ne, mister Barker, ja sam lično Neli Kešmen. Mislim da će vam cena soba odgovarati.

Pomenula je sumu, zbog koje je Barker iznenađeno razrogačio oči, a onda klimnuo glavom.

— U redu, gospođo, sve je u najboljem redu. Ako je tako nećemo ostati samo jedan dan, mogli bismo čak i tri. Ili možda celu nedelju, uko-liko budemo imali vremena.

— Putujete li daleko?

Barker uzdahnu i sleže umorno ramenima.

— Znae, rekao je umorno, ne znam čak uopšte kuda idem.

Neli Kešmen ga nije ništa dalje ispitivala. U svom hotelu je saznala za mnoge čudne sudbine i upoznala tako mnogo neobičnih ljudi, pa je umela i da se ophodi sa gostima.

— Ah, gospođo, to je jedna prilično mračna priča, ne bi trebalo u

ustvari da vam pričam. Dolazim iz Nju Orleansa i, priznajem, nisam baš rado otišao odande.

I na ovo je Neli Kešmen ćutala.

— Gotovo glupa priča, zaključila Barker.

Koliko je samo glupih priča u svom dvadesetsedmogodišnjem životu vlasnica hotela do sada čula. Međutim, priča Džona Barkera bila je doista jedinstvena.

— Ja sam advokat, imao sam u Nju Orleansu sasvim dobro uhodanu kancelariju. Imali smo tamo lepu kuću, lep vrt i majku. Pred sudom sam zastupao mnoge poslovne ljude, iz gradskog saveta, pa i mnoge druge koji u stvari nisu imali novaca da plate advokata. Jednog dana je dole u luci ubijena devojkica, i jedan crnac uhapšen i osumnjičen kao ubica. Kažem samo su sumnjali da je on ubica i došlo je do sudskog procesa. Pošto taj čovek nije imao čime da plati advokata, a niko se dobrovoljno nije priljavio, ja sam mu ponudio svoju pomoć. Učinio sam to, jer sam bio sasvim siguran da je on nedužan. Lice tog crnca video sam jedan jedini put, i to kada je iz zatvora preveden u sudnicu na prvo saslušanje. Blo je to na samom stepeništu: Iznenada se obreo okružen gomilom koja ga je obasipala grdnjama i psovka. Video sam ga za trenutak, video njegove oči. Bile su prikovane za moje lice. U tim očima video sam očajanje, tugu i nedužnost, pa sam odlučio da ga branim. Šta da vam dalje pričam, gospođo, bio je to grozan proces na kome je izrečeno više laži nego bilo gde. I...

Neli Kešmen, koja inače nije gubila prisustvo duha, upita brzo:

— Vi ste dakle izgubili proces, mister Barker?

Čovek odmahnu glavom.

— Ne gospodo, nisam ga izgubio.

Džoša Simeon pušten je na slobodu zbog nedostatka dokaza. Učinio sam mnogo napora da tako bude i tom prilikom sam sebi navukao neprijateljstvo nekolicine članova gradskog saveta, dvojice sudija, jednog državnog tužioca, i nekolicine vlasnika saluna u luci. A da ne govorimo o građanstvu koje je bilo protiv crnaca.

Više nije morao ni da govori. Vlasnica hotela iz Tombstona je sve shvatila, znala je šta se dogodilo dole u Nju Orleansu. Pročitala je to pre pola godine u novinama.

— Dakle, onda ste vi doktor Barker, sa stanom u zapadnoj aveniji Nju Orleansa, koji se usudio da jednog crnca brani na tako velikom procesu.

Advokat je iznenađeno pogleda.

— Znae tu priču?

— Da, naravno, i kod nas ima novina.

— U tom slučaju nisam dovoljno daleko otišao gospodo Kešmen, rekao je muklo. Što brže mogu nastaviću put.

— Kuda to, upita žena.

Rezignirano je slegnuo ramenima.

— Ne znam gospodo, doista ne znam. Tamo gde nema novina i nema ljudi koji će o toj stvari govoriti, govoriti o onome što je moja prošlost. Bilo je to tako užasno, da je moja žena dobila nervni slom i umrla. Ljudi su bacali kamenje i razbijali nam prozore, a moju decu plju-

vali na ulici. Nisam više mogao da opstanem u gradu, doista nisam mogao. Kada sam prodao kuću, bio sam srećan da za tu sumu dobijem kola sa arnjevima i dva konja. Ni je mi mnogo preteklo.

— Veoma mi je žao, prošapta Neli Kešmen.

Barker klimnu glavom:

— Hvala gospodo, i hvala mnogo na sobama. Krenuo je prema ulazu zastao usred predvorja i ponovo se okrenuo. Još uvek ne znam ko je naručio sobe. Ne poznajem nikog u gradu i nikog nisam poslao da poruči sobe.

— Znam.

— Usput sam sreo trojicu jahača. Jedan od njih visok, tamnokos čovek rekao mi je, kada sam se raspitao gde bih mogao da se smestim, da će mi kod vas biti dobro. Malopre kad sam zastao ispred hotela, učinilo mi se da to nije pravi smestaj za nas, jer pravop da vam kažem, nemam mogućnosti da plaćam tako prijatne sobe i dobru uslugu i da je to preko onoga što sebi možemo dozvoliti. No, doista nije skupo i zadovoljan sam što sam ovde svratio.

U trenutku kada je Neli Kešmen htela da obavesti advokata iz Nju Orleansa ko je čovek koji je preporučio ovaj hotel i najavio njegov dolazak, dogodilo se...

Neko vreme za velikim šankom „Kristal Palasa“, u ulici Alen stajalo je nekoliko ljudi. Bile su to osobe za koje se na prvi pogled nije moglo oceniti čime se bave.

Jedan među njima nosio je svetlosmeđe elegantno odelo, belu košulju i tamnosmeđu somotsku mašnu.

Lepi šešir navukao je na čelo, a među zubima držao skupu cigaretu. Reveri kaputa bili su mu od glatkog somota, a u džepu je nosio crvenu maramicu. Prsluk boje limuna bio je ukrašen dugmadima od sedefa i lancima koji su se protezali od džepa do džepa. Uz sve to nosio je duboke cipele sa smeđim gamašnjama i svetlosmeđe rukavice. Opasač načičkan mecima takođe je bio veoma kitnjast. Revolvere je nosio u kitnjastim futrolama, ukrašenim crvenim kopčama. Bili su to veliki koltovi posrebređenih drški.

Ovaj, nešto previše, ugladen čovek nije bio niko drugi do ozloglašeni kockar i revolveraš Džoni Ringo. Ostali, koji su stajali uz njega ni približno nisu bili tako elegantni i upadljivi. Na primer, dežmekasti džinovski momak koji je stajao sa njegove leve strane imao je razdrljenu košulju na grudima i delovao sirovo i opasno. Lice mu je bilo crvenkasto, a kosa riđa. Uz dva revolvera nosio je u opasaču mali revolver i dva noža, a iz džepa na prsluku virila je još drška „deringera”. Bio je to Džems Brosijus, koji je svog ozloglašenog rođaka i prethodnika Sirli Bila odavno uspešno kopirao. Čak su mu građani Tombstona dali isti nadimak — Brosijus. Došlo je čak dotle, da danas pri pomenu Sirli Bila, svi pomisle baš na ovog naslednika. Naime, pravi Sirli Bil koji je pripadao Klantovoj bandi i bio u grupi ubica Morgana Erpa, odavno je zaboravljen.

Odmah uz Sirli Bila stajao je kosooki čovek, ćelav, isturene brade i šiljatog nosa. Lice mu je delovalo

mongolski i podsećao je na nekadašnjeg jednookog otpadnika od zakona, člana prve garniture Klantonove bande, Pita Spensa. Ova velika sličnost govorila je da se radi o bliskim rođacima.

Desno od Džoni Ringa, stajao je mršav čovek svetloplave kose, uzana lica i svetlih surovih očiju. Nosio je prugastu košulju bez kragne i kožni kaput, čiji su mu rukavi očigledno bili prekratki i daleko bolje pristajali prethodniku. Nosio je širok opasač i nisko iznad desnog bedra revolver kalibra četrdeset četiri. Ovaj bezbojni čovek se od ostalih ranije pomenutih razlikovao po tome što je bio pravi član nekadašnje Klantonove bande, pa čak i „ugledan” član Bili Kleborn.

Uz njega su stajala još dva čoveka, i ličila kao jaje jajetu, a istovremeno imala porodične crte slične onima koji su nekada bili prva garnitura, odmah uz Ajka Klantona.

Nova dva člana porodice Flanagan Ed i Džoe, blizanci, stasali su da zamine svoje rođake u razbojničkom poslu.

Kraj Pita Spensa, a iza Sirli Bila mlađeg, stajao je dežmekasti Edvard Ferguson, naslonjen levom rukom na šank.

Sedmorica ljudi čija su imena u Tombstonu bila ozloglašena, razbojnici jedan gori od drugoga. Kao da se prošlost Tombstona vratila, ili kao da se ništa nije promenilo za šankom već legendarnog „Kristal Palasa”.

Svi oni su bez izuzetka zbog puškaranja, tuče ili nekih drugih razbojništava, bili zatvarani. Neki su čak izdržali dugogodišnje kazne, ali ih je

nedavno zakačila amnestija i sada su bili na slobodi. Bila je to izvesna ironija što su baš ovi ljudi, tako bezočni, uspeli da budu oslobođeni.

Više od jedne decenije ovi razbojnici i njihovi prethodnici tiranizovali su ceo kraj. Ranije su to činili pod okriljem Klantonove bande. Na čijoj su se strani danas nalazili, to još niko nije znao. Međutim, svakome u gradu je bilo poznato da ima puno pripadnika najopasnije bande od vremena Klantonovih — bande ljudi s vešalima.

Kakvo je užasno saznanje za sve, što su ovakvi tipovi u gradu.

Znalo se da nisu sami. Da na primer Džoni Ringo uvek vuče družinu od pet ili šest ljudi. I Sirli Bil je uvek uz sebe imao nekolicinu prijatelja, a Ed Ferguson je poticao iz porodice u kojoj su gotovo svi članovi bili istog kova. Da se i ne spominje brojna porodica Flanagan!

Sedam prestupnika stajalo je čutke kraj šanka. Konačno je Ringo, najrečitiji među njima, prekinuo ćutanje:

— Šta je to? pogledao je oko sebe, čuo je tiho kucanje na prozorsko okno, prišao vratima i provirio na ulicu. Ugledao je trojicu jahača kako nailaze ulicom Alen. Lice revolveraša — kicoša razvuklo se u neprijatnu grimasu. Sirli Bil, koji uopšte nije mario što se Ringo ponaša kao vođa, dade Klerbornu znak. Ovaj pohita prema vratima i pogleda preko Ringovih ramena.

— Maršal, prokletstvo! I Dok Holidej je tu. Koga to vode? Nebesa, to je Fin!

Tri sekunde u velikom baru vla-

dala je grobna tišina, a onda su svi pohitali prema vratima. Videli su kako maršal naređuje Finu da siđe s konja i kako ga uvodi u kancelariju Lika Šorta. Jedan od pomoćnika džinovskog Teksašanina izašao je na ulicu i prihvatio konje. Nekoliko minuta kasnije na ulici se više ništa nije moglo videti. Pa ipak, sedam lupeža stajalo je još uvek kao paralizovano, posmatrajući mesto gde je maršal malopre stajao.

Iznenada odjeknu oštar glas ispušten porugom.

— Dakle, gospodo šta je, da nije sneg?

Prvi se okrenuo Džoni Ringo i ugledao na sporednim vratima visokog čoveka. Nosio je crno odelo kakvo i Dok Holidej i belu košulju. Podsećao je na Holideja i po jarkom prsluku i zlatnom lancu.

Međutim, lice tog čoveka nimalo nije podsećalo na Holidejevo. Imao je doduše otmene crte, ali ne istu ledenu tvrdoću. Pogled mu je bio podozriv, opasan. Samo je on još nedostajao ovoj družini. Bolje rečeno, pripadao je ovim ljudima i istovremeno nije pripadao. Kako će budućnost dokazati, ovaj Kirk Mekloveri doista nije bio istog kova kojeg i ljudi za šankom. Nekadašnji kauboj iz doline San Pedro, brat Frenka i Toma, ozloglašanih članova Klantonove bande koji su izgubili živote prilikom obračuna u OK Koralu. Ličio je na svoju stariju braću, međutim, u ovom trenutku još niko nije znao da je posegao za čizmama velikog Ajka Klantona.

Svi za šankom su se okrenuli.

— Pa to je, Kirk, uzviknu Sirli Bil.

Nekadašnji kauboj se namerno oslonio jednom rukom na ivicu šanka, a onda drugom dao krčmaru znak. Ovaj skide sa police flašu brendija, otvori je i napuni trećinu čaše. Čak je i to, naime brendi umesto viskija, bila kopija. Očigledno imitiranje Džona Henri Holideja.

Valja, međutim, reći da ovaj čovek nije morao uopšte nekoga da kopira. Bio je jaka ličnost, što se nije moglo prevideti.

Ispio je piće, mašio levom rukom za džep, ponovo imitirajući Holideja, i bacio dva novčića na šank, zatim je istom rukom dodirnuo obod šešira okrenuo se i nestao u hodniku.

Pre nego što je iko uspeo da izusti reč, Kirk Mekloveri je nestao kao duh.

Ljudi su sada gledali zatvorena vrata, Sirli Bil uzviknu:

— Pojavljuju se duhovi! Malo suviše za ovo rano pre podne. Meni jedno duplo piće da to svarim! Prvo se pojavljuje maršal sa Holidejem, a onda Kirk Mekloveri promiče kao duh. Da li je on uopšte stajao ovde, ili sam ja to sanjao?

— Jeste, jeste, bio je tu, reče Džoe Flanagan. A onda pokaza preko ramena. Nisi sanjao ni onog napolju, sa svojim večitim pratiocem.

Bili Kleborn je žvakao palidrvce i promumlao:

— Doći će vreme da s njim ozbiljno porazgovaramo.

— S kim to? upita Džoni Ringo ne okrećući se.

— Sa Kirkom, naravno.

— Šta ti to imaš sa njim da govoriš, upitao je Ringo oštro.

Kleborn, kao da je to prečuo:

— Reći ću ti, Džoni. Moram da govorim s njim, jer nam je potreban čovek koji će zauzeti Ajkovo mesto.

Lice revolveraša kicoša poblede od gneva. Ringo je znao, kao i ostali, da svi prestupnici iz Tombstona već pune dve godine, tragaju za vođom i da takvog čoveka treba da nađu ako hoće da ostanu jaki. Snaga im je bila potrebna, ukoliko su hteli da se bore protiv maršala.

Od kako je Ajk Klanton posle obračuna u OK Koralu bacio dizgine iz ruku, ostale članove bande držale su međusobno veoma slabe veze. Nikada snage ne može ni da bude, ako nema pravog vođe. Već nekoliko puta su pokušavali da između sebe izaberu vođu. Na žalost nikad nisu uspeli da se sporazumeju, jer su Džoni Ringo, Sirli Bil, pa i Ed Ferguson i Džek Flanagan hteli da se dočepaju položaja vođe. U svemu tome, Kirk Mekloveri je bio po strani. Nikada se nije trudio da se dočepa tog mesta, iako mu je više odgovaralo nego bilo kom drugom. Nikada se nije gurao napred, mada je njegov nastup pokazivao da je zreo za ulogu vođe. Nekima, naravno, to nije promaklo, čak su ga glasno pominjali. Najteže su ovakve pretpostavke padale Džonu Ringu i Sirli Bilu.

— Velike Ajkove čizme mu ne odgovaraju, rekao je Sirli Bil podbočivši se. Čini mi se mnogo manje nego meni, rekao je posmatrajući Ringa pravo u oči. Šta ti na to kažeš Džoni?

Ringovo lice je imalo zelenkastu boju. Niko nije ni slutio šta se u njemu zbiva. Bio je ispunjen divljim gnevom protiv kauboja iz doline San Pedro. Kako se ovi „divni“ momci uopšte mogu da nose mišlju da izigravaju vođe. Od toga, naravno, nema ništa.

Međutim, Ringo je, na svoje veliko žaljenje, morao da uvidi da Kirk Mekloveri veoma prepređeno i vešto uspeva da impresionira veliki broj ljudi. Već sam način kako nastupa: sam kroz sporedna vrata, uvek malo po strani od ostalih! No, ma koliko se naprezao nikada neće postati Ajk Klanton. Očigledno on to nije ni želeo. Želeo je nešto, ali sasvim drugo. Izgleda da mu nije bila želja da predstavlja vođu bande koji dolazi sa pašnjaka, nego nešto novo. Čovek, koji po snazi, eleganciji i pameti nadmaša ostale. To da Ajk Klanton u suštini ništa drugo nije ni činio, Kirku Mekloveriju nije dopiralo do svesti. Verovatno nije bio svestan ni toga, da mu je kao primer za ugled služio Ajk Klanton, i da je po nekim manirima i posebno odevanju kopirao Doka Holideja.

Ljudi su sada radoznalo posmatrali Džona Ringa. Jedino je Pit Spens, junior, izgleda, shvatio o čemu se tu radi. Pljunuo je i okrenuo glavu kao da ga ova tema ne zanima.

— Kako ti smatraš Džoni? upitao je Ed Ferguson.

Ringo je procedio kroz zube:

— Svako od nas se borio sa maršalom i sa Dokom Holidejom. Ti, Sirli, Džoe, Ed, svi mi! Kako s njim stoji stvar? Mislim s Kirkom. Da

li se on ikada suprotstavio maršalu, našao se s njim lice u lice. Da li je ikada pogledao u ledene Holidejeve oči, ili u cevi njegovih revolvera. Ja tako nešto nisam čuo, a vi? Ljudi su stajali ćutke i posmatrali rečitog revolveraša. Ringo se maši levom rukom za džep, izvuče iz njega špil karata i baci ga na šank, tako da je ležao gotovo u krugu.

— Ovo nije nikakva veština. Dok Holidej sigurno ume bolje. Ipak nije jednostavno. Ume li to Kirk. U to mu ruka munjevito kliznu prema revolveru. Odjeknuo je pucanj a u dnu saluna se ugasila poslednja lampa. Niko od ljudi nije trepnuo, samo je krčmar razočarano pogledao razbijenu lampu.

Džoni Ringo je napunio ispaljeni metak govoreći:

— Ume li možda ovo?

Pošto mu nije niko odgovorio, nastavio je:

— Da li ga je ikada neko od vas video kako puca? Govorio je tiho, ne naglašavajući reči, kao da se radi o krajnje nevažnim stvarima. Bio je to njegov trik, trik prevejanog Džona Ringa. Na taj način je uspevao da pridobije mnoge ljude. I sada je bio na najboljem putu da otpadnike, koji su ga okružavali, nadmudri.

— Znam da ovo nije nikakva umetnost, pogoditi lampu na deset jardi. Znam da mnogi od vas to isto možete, i da...

— Holidej ume i bolje, upao je svojim unjkavim glasom Pit Spens. Ringo, koji je podozrevao da ovaj mongolski tip priželjkuje čizme Ajka Klantona, nipošto nije želeo da se

otvoreno sukobi sa njim. Zato je ovu upadicu primio sa smeškom.

— U pravu si Pit. Dok Holidej to sigurno ume bolje. No, pitam se, da li Kirk Mekloveri ume i ovako. Da li je neko od vas video da uzima oružje u ruke. Znam nosi dve pucaljke s drškama ukrašenim sedefom. Ipak, dozvolite, sumnjam da njima ume da rukuje.

Džoni Ringo je bio na putu da postigne prednost, da pridobije najopasnije i najvažnije prestupnike Tombstona, uveravajući sa uspehom da Kirk Mekloveri nipošto nije podesan za vođu.

Međutim, vrlo brzo je ova prednost izgubljena.

U tom trenutku su se velika vrata otvorila i na bezgranično iznenađenje se pojavio na njima Kirk Mekloveri.

— Ja sam nešto zaboravio krčmaru, doviknuo je svojim pomalo žustrim glasom.

Tada su se munjevito u njegovim rukama stvorili veliki revolveri i istog časa odjeknuli pucnji. Prvi metak skinu Džonu Ringu šešir sa glave, drugi mu izbací desni revolver iz futrole, treći smrska dve lampe, a četvrti izbuši šešir Sirli Bila.

Za trenutak Kirk Mekloveri bio je obavijen gustim barutnim dimom.

Ljudi za šankom stajali su kao prikovani. Ova predstava nije ostala bez dejstva.

Krik je krenuo lagano napred, a ljudi su nesvesno uzmicali. Zastao je tik ispred Ringa, izvađio dva zlatna dolara iz džepa i spustio ih kraj kicoša na šank.

— Ovo je za novi šešir.

Zatim se naglo okrenuo i stavio Sirli Bilu dva novčića u džep.

— I ti bi mogao da kupiš novi. Uostalom krajnje je vreme da taj stari baciš u đubre.

Zatim je položio još nekoliko dolara na šank govoreći:

— Ovo je za lampe, a ostatak za duplu turu momcima.

— Ol rajt, mister Mekloveri, spremno prihvatí čovek za šankom.

Kauboj iz doline San Pedro stajao je uspravljen i posmatrao čas jednog čas drugog. Niko nije proslavio ni reč. Kirk lagano napusti lokal. Kada su se vrata za njim sa treskom zatvorila, Ringo pođe dva koraka napred i otpljunu na pod.

— Dođavola!

Sirli Bil pršte u grohotan smeh. Spusti dva zlatna novčića na šank i nastavi da se smeje.

— Mislim da tu više nema šta da se pitamo, momci!

— Bili Kleborn, koji je i inače veoma malo govorio, promrsi:

— Svakako, tu više nema šta mnogo da se pita.

Ringo se naglo okrete.

— Šta to trabunjaš, bledoliki begunče? Da, rekao sam da si begunac, jer si onda pobegao, kada je u OK Koralu postalo vruće. U redu, Ajk je odustao kada je video kako mu brat pada kao pokošen. Ali ti, tebe niko očima nije video, kukavico! Ajk je stajao dok su meci zviždali oko njega. Kada je Bil pao u prašinu, a odmah za njim Frenk i Tom, kada je Virdžil posrnuo, tek tada je otišao jer mu je svega bilo dosta. Ali ti, bedniče, tebe niko nije video.

Ostao si dobro prikriven ispod kola.

Bilijevo lice nije menjalo izraz, samo je izgubilo boju. Kleborn do danas nije slutio da bilo ko nešto zna o njegovom, ne baš hrabrom držanju, u ono vreme. Kako li je samo Džoni Ringo to uspeo da sazna? Obuzela ga je užasna mržnja prema ovom revolverašu.

Ringo pogleda ostale.

— Dakle, šta se to tako stvarno značajno dogodilo? On nam je upravo pokazao da ume da rukuje revolverom.

— Da, učinio je baš to! umeša se Pit Spens.

Kicoš je prečuo upadicu kosookog.

— Sasvim je normalno da čovek u ovom kraju, a naročito u ovom gradu mora da brata revolverom. Ko hoće da krene stopama Ajka Klantona, od njega ja očekujem da rukuje revolverom tako dobro kao Dok Holidej.

Ferguson je otpio gutljaj iz čaše i rekao ne pogledavši Ringa:

— Kako s tobom stoji stvar Džon?

— Sa mnom, prosikta revolveraš-kicoš. Ja sam imao nekoliko dvoboja sa Džonom Holidejem.

— Da, da, imao si ih, ali je Holidej još uvek živ.

— I ja takođe!

— To dokazuje veoma malo, svako zna da Dok Holidej već dugi niz godina ostavlja svoje protivnike na nogama, a ipak ih pobeđuje.

Ringo je kipeo od gneva. Stegao je pesnice i tako snažno njima lupio o šank da su čaše počele da poskakuju.

— Taj užasni strah od maršalove senke! Kad bih samo mogao da

vam ga isteram iz glave, glupani jedni!

— He, he, smejaao se Sirli Bil. Nemoj tako da uopštavaš stvari, Ringo. Konačno ovde ima nekolicina koja ne bi oklevala.

Ringove oči su sevale.

— Sve dok taj idiotski strah od maršala i Holideja bude u vama, nikada tu dvojicu nećete poraziti. Nikada, velim vam! To je samo uobraženje, a ova dvojica prijatelja iz Dodž Sitija to znaju i na to se oslanjaju. Naime, znaju da svako uvlači glavu u ramena već pri samom pomenu njihovih imena. Dva momka! Pa mi smo čitava vojska protiv njih. Morate priznati da to nije ni normalno, ni logično. I da se oni, osim toga, ne služe baš dozvoljenim sredstvima. Vajat Erp na primer, odavno više ne bi trebalo da bude maršal. Pre svega ne bi više trebalo da bude ovde.

Ed Ferguson protrlja nadlanicom zapuštenu bradu.

— Ne znam Ringo, tako jednostavna, kakvom je ti vidiš ova stvar nipošto nije. U svakom slučaju, Vajat Erp je poznat celom Zapadu. Baš nije malenkost tek tako zbrisati ga.

— Nije malenkost? Zar njegov brat nije jednostavno zbrisan, kao brojka ispisana krečom na crnoj tabli?

Ove reči proprati tišina prekinuta lakim kucanjem u prozorsko okno.

Ringov doušnik je imao opet nešto da mu javi.

Revolveraš priđe vratima i odškri-
nu ih. Uspeo je u tom trenutku da

vidi kako Vajat Erp prelazi ulicu i skreće ka petoj ulici. Maršal je išao dole u hotel Neli Kešmen da naruči sobe za Barkera. Odavno se odande vratio, a u „Kristal Palasu” se još uvek vodila žučna rasprava.

Doušnik revolveraša Ringa ovog puta nije bio dovoljno pažljiv. Pažnju mu je privukla devojka koja je ušla preko puta u jednu radnju. To je bilo presudno: promakao mu je maršal, koji je ponovo prešao ulicu i krenuo prema kancelariji.

Ringo je još uvek vodio glavnu reč.

— On je sada u hotelu svoje lepe prijateljice. To bi na primer, bila divna mogućnost da ga pozdravimo vatrom iz revolvera, koju on ne očekuje.

Bila je to prastara borba između predstavnika zakona i prestupnika u Tombstonu. Ko zna šta bi se ovom prilikom dogodilo, da se uz sve to nisu umešali Hari Li i dva brata Miler.

Li je bio čovek tridesetih godina, srednjeg rasta, mršavih ramena, ovalnog lica i očiju neprijatno obojenih na dole. Nosio je pohabani šešir, izbledelo odelo, sivu košulju i crnu somotsku mašnu.

Sedeo je u petoj ulici, u baru nedaleko od hotela Neli Kešmen, za stolom uz prozor. S njim su sedela još dva čoveka, čija lica takođe ne bi mogla nikome da uliju poverenje. Obojica su imali snažne, gotovo četvrtaste glave, dežmekasta tela i sive oči. Bila su to braća Bili i Gordon Miler. Rodili su se u Frimont ulici u kojoj je njihov stric držao ozloglašeni bar. Džon Miler, vlasnik,

je zbog saradnje sa bandom sivolikih osuđen na nekoliko godina ro-bije. Ova dvojica bratanaca bila su momci istog kova, čak bi se moglo tvrditi da su Bili i Gordon nadmašili svog strica.

— Dakle, govori već jednom, počeo je Bili, kako stvar treba da se odvija?

— Već sam ti kazao, uzvrda Li. Mora na mnogim uglovima i krajevima grada da puca i gori, shvataš li?

— Gori?

— Ah, ne u tom smislu kako ti misliš. Prava je muka što sa vama braćom, mora da se razgovara tako, da im se sve objašnjava do poslednje sitnice. Znam samo što ja, to jest mi, treba da činimo. Naš je zadatak da ovde u gradu izazovemo gužvu.

Ljudi s vešalima su ponovo bili u akciji!

Ova trojica nisu znala da su samo mali beočug u ogromnom lancu opasne organizacije koja je bila spremna da zada žestok udarac gradu Tombstonu.

Li i braća Miler su dobila zadatak da na južnom kraju grada, a drugi članovi bande na drugim krajevima, stvaraju nered i gužvu. Veliki vođa je sve još jednom detaljno isplanirao.

Li se zagleda na veliki časovnik iznad šanka i namignu na levo oko:

— Još nekoliko minuta...

Iznenada se trgao, napolju na ulici primetio je čoveka zbog koga mu se digla kosa na glavi. Bil i Gordon su pratili njegov pogled i kroz za-

dimljenu zavesu takođe mogli da vide čoveka koji je Lija tako uplašio.

— Maršal! uzviknu Bil.

Gordon promrsi:

— U redu, stiže u pravi čas. Najbolje da odmah izidemo.

— Vi, ostajete ovde! naredi Li.

Čutke su posmatrali ulicu i primetili da je Vajat Erp posle nekoliko minuta ponovo prošao. Grabio je prema ulici Alen. Dobro raspoloženje braće Miler kao da je splasnulo.

— Voleo bih da znam kakvog smisla ima istrebljivati onaj crni korov preko.

Ne dižući glavu Li uzvрати:

— Nije tvoje da razmišljaš o smislu i besmislu.

— A šta je s tobom momče? upitao je Gordon. Tvoje jeste da o tome lupaš glavu.

— Ne, to nije ni moja stvar.

Neko vreme su ćutali, a onda Gordon Miler prekide tišinu:

— Šta ako onaj crni ne izađe za jedan sat. Šta će onda biti?

— On tačno dolazi u jedan. Trebalo bi nešto da zapamtiš Gordon. Crnci imaju malo dobrih osobina, ali je jedan od njih tačnost. Crni lupež preko, svakog dana izlazi u jedan sat napolje i glača mesingane brave na ulazu. Posmatrao sam to već danima.

— Moglo bi se dogoditi da baš danas ne izađe.

— Moglo bi, ali se neće dogoditi!

Li najednom proturi glavu i zagleda se napolje. Dva brata sledila su njegov primer i iznenađeno utvrdili da se na ulazu hotela pojavio sedokosi visoki crnac Semjuel Han-

ter, pogledao na ulicu, a onda odmah iščezao.

— Bila je to samo jedna kratka poseta, primeti Gordon.

— Šta to treba da znači? raspitivao se Bil.

— Odmah ću vam objasniti, uzvрати Li krajnje mirno. Neko vreme pre nego što će da počne posao, on pogleda da ne nailazi možda neki nov gost, ili da ne mora slučajno da pomaže pri istovaru kola ili nešto slično.

— Ako se nešto od toga ipak dogodi, onda, naravno ne glača brave.

— Naravno da ne, čoveče! Prirodno je da sluga mora prvo da istovari kola, unese gostima prtljag, a tek onda se bavi poslovima kakvi su glačanje brava.

— Ti dakle, pretpostavljaš da će sada izaći i odmah početi da glača?

— Da, to pretpostavljam.

U tom trenutku kotrljala su se jedna velika kola sa arnjevima i skrenula u petu ulicu da bi se zaustavila pred hotelom Neli Kešmen.

Lupeži su napregnuto gledali kroz prozor. Li je gnevno opsovao kroz zube.

— Ako ovo nije prokleta slučajnost, neka me nosi đavo. Uostalom bolje je da đavo odnese ta kola, koja su naišla baš sada.

— I šta sad? raspitivao se Bil Miler.

Li je neodlučno gledao kroz prozor.

— Sačekajmo.

Čekali su.

Kroz kapiju je sada prošla nekoćicina ljudi, zastala za trenutak larmajući na tremu, a onda lagano krenula uličicom.

— Kakva je to družina? pitao je Gordon.

— To su ljudi iz Santa Fe — objašnjavao mu je brat. Oni uvek dolaze na Pokrajinski praznik kao što znaš. Verovatno nisu našli sobe kod Neli Kešmen.

— To znači da će se skoro maći i onaj momak sa kolima? Ako je hotel pun, pun je za sve.

Pokazalo se, međutim, da je Li u zabludi. Kola su ostala da stoje. Levo na „kočijaškom” sedištu sedeo je dečak. Devojku lupeži sa svog mesta kraj prozora nisu mogli da vide.

— Hej, evo ga ponovo izlazi! uzviknu Bil Miler.

Li se počea iza uha.

— To mora da je nekakav trgovac, nisam ga dosad viđao u gradu.

Tri pripadnika bande sa vešalima i dalje su posmatrala ulaz u hotel, koji je sada bio delimično zaklonjen kolima.

U tom trenutku iz hotela je izašao džinovska crnac u levoj ruci je držao krpu, a u desnoj kofu. Pošto je to obavio, počeo je da pere vodom brave, a onda ih krpom glača.

Li ustade kao po komandi i reče:

— Napred!

Braća Miler ustadoše spremno. Vlasnica ove male krčme je umorna lica drēmala za šankom. Čula je reči ovih ljudi, ali nije shvatila. Pošto su platili svoja pića, nije imala razloga da više obraća pažnju na njih.

Hari Li gurnu vrata prema ulici.

Gordon Miler se postavio desno. Posmatrao je ulicu Alen, njegov brat Bil stajao je levo iza njega i motrio

na ulicu Tagnut. Tačno preko puta lokala u kome su se nalazili uzdizala se kuća Mek Kija. Li je posmatrao fasadu ove zgrade, podigao pušku sa kratkom cevi i nanišanio. Ubrzo zatim ulicom odjeknu pucanj. Samo sekundu kasnije sva tri lupeža su se već prikrila u hodnik krčme.

Ovaj pucanj iz zasede promašio je crnca. Metak je udario u tešku mesinganu bravu i odbio se.

Džon Barker koji je u tom trenutku bio na ulazu, vide, na svoje bezgranično zaprepašćenje, kako njegov sin bleđa lica pada sa sedišta i preko točka klizi u prašinu.

Lizi Barker je sedela ukočena, nesposobna da se pokrene. Piljila je u svog malog brata. Ni nesrećni advokat nije bio u stanju da korakne. Užasnut je posmatrao nepomično telo svog sinčića.

Crni Sem priđe bliže, podiže dečaka u naručje i prošavši pored ukočenog Barkera unese ga u hotel.

Sedokosi Džon Barker je još uvek stajao na pragu i gledao ispred sebe. Lizi je podigla glavu i srela očev pogled. Usne su joj drhtale, ali nije bila u stanju da izgovori ni reč. Tada se vlasnica hotela stvorila kraj Barkera. Bacila je kratak pogled uz ulicu i ugledala nekoliko ljudi kako nailaze. Sledila se. Učinilo joj se da u tom trenutku sav šljam ovog grada korača prema njoj: Džoni Ringo, Sirli Bil, Ed Ferguson i Pit Spens, junior, braća Flanagan i nekoliko koraka iza ostalih, kao uvek, Bili Fleborn.

Sedmorica razbojnika grabila su sredinom ulice i zastala pred loka-

lom u kome su se pritajila trojica sivolikih.

Na to se na uglu pojavi visoki čovek koji je Džona Barkera uputio u ovaj hotel. Približavao se žurnim koracima. Lupeži su ga čuli i počeli da uzmiču. Razbežali su se gde je ko stigao, u okolne šupe, dvorišta, ambare. Na kraju su na ulici stajali još jedino Džoni Ringo i Sirli Bil.

Džoni Barker vide kako se jahač crnog ždrepcu približava dvojici preostalih ljudi na ulici, gledajući čas jednog čas drugog. Onda je nastavio prema hotelu.

Neli Kešmen ga je netremice posmatrala.

— Šta se dogodilo? upitao je čovek.

— Dečko! Pogođen je. Sedeo je pored devojkice na kolima i srušio se na ulicu. Sem ga je uneo u kuću.

U to se na ulazu pojavi stari crnac.

— Pogođen je u rame. Potreban je lekar. Idem po doktora Somersa.

Na to Barker ču kao iz velike daljine, kako stranac govori:

— Ne, Sem, idite u šerifovu kancelariju. Tamo je Dok Holidej.

Stari sluga potrča koliko su ga noge nosile.

Džon Barker je još uvek stajao ukočen od straha. Posmatrao je stranca kako prilazi dvojici koja su stajala na sred ulice ispred bara.

Jedan od dvojice, Ringo, podiže levu ruku i uzviknu oštro:

— Hej, maršale, da ne bude zablude, od nas niko nije pucao.

Tek tada su se usne nesrećnog advokata pokrenule:

— On je Vajat Erp?

— Da, uzvрати Neli Kešmen. Hajdemo mister Barker, pogledaćemo kako je mališan.

Barker bez reči pođe za vlasnikom hotela. Tek tada kao da je Lizi oživela. Kliznula je dole sa sedišta i potrčala za ocem.

Gotovo u isto vreme kada je ispaljen metak na starog crnca, počelo je puškaranje na nekoliko mesta u gradu.

Banda tajanstvenog vođe bila je u akciji.

X

Lica bledog od straha i razrogaćenih očiju Lizi Barker je stajala kraj vrata sobe u kojoj je ležao njen mali brat. Otac je stajao kraj postelje i posmatrao blede dečakovo lice.

Neli Kešmen je pripalila dve velike lampe i približila ih postelji. U tom trenutku čulo se kucanje na vrata. Lizi ugleda čoveka ledeno plavih očiju, jednog od trojice jahača, koje su usput sreli.

Nepoznati je skinuo šešir, pogledom pozdravio prisutne, a onda prišao postelji malog ranjenika. U levoj ruci je držao torbu od krokodilske kože. Spretno je otvorio i izvukao neke instrumente. Veštim pokretima otvorio je dečaku košulju na grudima, a onda skrenuo pogled prema vlasnici hotela. Ova je samo klimnula glavom i izašla. Nekoliko minuta kasnije vratila se noseći sud sa vreloom vodom.

Lizin pogled bio je sada prikovan za visokog čoveka plavih očiju, koji je skinuo kaput i prebacio ga preko

stolice. Pošto je to obavio, izvukao je iz torbe malu flašu, otvorio je, natopio komad vate nekom tečnošću, a onda ponovo zatvorio flašu. Onda je nakvašenom vatom dodirivao Džimovo telo, deo koji Lizi sa svog mesta nije mogla da vidi. Pre nego što je počeo operaciju okrenuo je glavu. Pogled mu se prikovao za lice mlade devojke.

— Ne bi li možda bilo bolje da izađete gospođice? — upitao je tiho.

Stari Barker se trže.

— Da Lizi, dete, trebalo bi da izađeš, rekao je drhtavim glasom.

Devojka žustro odmahnu glavom.

— Molim te oče, htela bih da ostanem.

— Ne znam dete, ako lekar odobri.

Lizi pogleda ponovo lekara. Ovaj samo sleže ramenima, a onda nastavi svoj posao.

Sve se odvijalo tako brzo, da je Lizi jedva uspela da prati. Iznenada je čula Džima kako se budi iz duboke nesvestice i bolno ječi.

Lekar je sve obavljao vanredno mirno. Tišinu je prekidalo samo lako zveckanje instrumenata i glas ylasnice hotela.

— Još tople vode mister Holidej?

— Da, molim vas.

Holidej! To je dakle bio Dok Holidej, sinulo je devojci kroz glavu. Mali Džim se nije prevario, ovo je bio Dok Holidej, a crnog ždrepcu je jahao Vajat Erp. Bilo je čudno koliko se očajnički držala za tu misao i iz nje crpla nadu za svog brata. Zapravo, nije ni smela da misli na tešku ranu, nego samo na to da će se sve dobro okončati.

Kakva užasna vremena su bila za njima. Sada su prešli ovamo na daleki Zapad i naišli na još gore.

U to se čovek iz Džordžije uspravi, spusti podvrnute rukave i opru ruke. Dok ih je brisao pogledao je Barkera. Ovaj ga upita drhtavim glasom:

— Šta mislite Dok?

Nekadašnji zubni lekar iz Bostona, koji je već godinama bio više poznat kao izvanredan kockar i strelac, sleže ramenima.

— To je teško reći mister. Mirno i brzo je spremio instrumente i brižljivo ih spremio u torbu. Pošto je obukao kaput i uzeo šešir u ruke, Lizi mu pride, skupivši najzad hrabrost.

— Doktore Holidej, molim vas recite mi hoće li preživeti?

Džordžijanac je nekoliko sekundi gledao pravo u oči, a onda uzvraatio:

— Nadam se da hoće gospođice.

— Veliko vam hvala Dok, promuca mlada devojka oborene glave, a onda se brzo okrete, jer više nije mogla da obuzda suze.

Kada je Dok Holidej otišao, Barker se obrati vlasnici hotela, koja je upravo naredila devojci da iznese sudove sa vodom i peškire.

— Šta vi mislite, gospođice Kešmen?

— Mislim da se možete nadati, mister Barker. Ako vašem dečaku i jedan lekar u ovom kraju može da pomogne, onda je to bio ovaj koji mu je izvukao metak. Dok Holidej je sigurno najbolji hirurg između Montane i Teksasa, u to budete sigurni. Maršal nije uzalud baš

njega pozvao da izvadi metak iz tela vašeg sina.

Nesrećni advokat je kršio ruke.

— Dragi bože, samo neka on ostane u životu. Samo da malom bude dobro, platiću sve što treba, sva ku cenu!

— Nemojte time lupati glavu, tešila ga je Neli Kešmen. Mister Holidej od vas neće tražiti novac.

Kada je čovek iz Džordžije izašao na ulicu od Džona Ringa i Sirli Bila nije bilo ni traga. Stigao je tačno preko puta bara u kome su sivoliki bili pritajeni i primetio u kapiji neko kretanje. Nastavio je put i naglo šmugnuo u dvorište saluna. Nekoliko minuta kasnije, bio je na sporednom ulazu. Vrata su bila širom otvorena. Ostao je da stoji kraj stepenica, osluškujući u hodnik. Do ušiju mu je dopro žustar glas jednog čoveka:

— Ali, onda... treba mu jednostavno pucati u leđa. On je veoma opasan.

Bio je to glas Hari Lija. Gordon Miler mu je uzvratio:

— Prilično je škakljivo pucati tako opasnom čoveku u leđa. Imao sam prilike da se uverim šta iz toga sve može da se izrodi. Lari Hopkins i Vini Krojdon su baš to platili životima. Ko zna koliko još njih je gorko zažalilo što se drznulo na takav poduhvat.

— Ama puti, uporno je trvdio Li. Svi ti momci nisu imali nerve. Da se Bil, onaj glupak nije izvukao, sada ne bi bilo više Holideja. Dva brza metka iz moje puške sigurno bi ga ubila.

— I, šta bi se onda dogodilo, brec-

nu se Bili. Čak i da si ga ubio, u šta veoma sumnjam jer nisi bogzna kakav strelac, to smo se uostalom malopre uverili...

— Šta hoćeš time da kažeš?

— Da nisi možda pogodio cilj? Crnac je stajao držeći svoja široka leđa ispred mesingane kvake. I, jesi li pogodio? Jesi, ali drugu mesinganu kvaku, koja se nalazila čitavu jardu dalje. Metak se odbio i pogodio dečaka na kolima. To je tvoja streljačka veština.

— Zaveži momče! Ja ću obavestiti Fergusona da si me omeo u trenutku kada sam imao Holideja na nišanu.

— Da, da, na nišanu kao i crnca. Pa i da si ga pogodio, šta bi bilo? Reći ću ti odmah; navukli bismo maršala na vrat, a to je zlo da ne može veće biti.

Li je sada kipeo od gneva.

— Šta ti uopšte uobražavaš? Mi sliš li da smo mi ovde šale radi? Mi imamo zadatak burazeru, i to žestok zadatak u koji treba da uložimo svu svoju energiju. Oni ljudi iz šerifske kancelarije moraju konačno da nestanu. Oni ometaju procvat ovog grada.

— Da, da, složio se Gordon Miler, to je tačno. I ja sam za to da Vajat Erp ode. Međutim, protiv toga sam da se pokušava strelcu kakav je Dok Holidej, pucati u leđa. Završiće se isto kao i ono pucanje u mesinganu bravu...

Na vratima koja su iz saluna vodila u hodnik pojavio se iznenada čovek.

Harli Li i braća Miler su se okrenula i iznenađeno posmatrala silu-

etu koja je zaklanjala pogled u hodnik. Konačno Li promrsi:

— Dok Holidej! Grom i pakao!

Ruka mu naglo kliznu prema revolveru. No pre nego što ga je izvukao sa vrata sevnu vatra. Metak ispaljen iz tog pravca izbi razbojniku oružje iz futrole, pre nego što ga je i izvukao. Li kriknu kao ranjena zver, baci se ustranu i pokušava da pobegne iz krčme. Međutim, sledeći kockarev metak ga je sprečio, pogodivši ga u bedro.

Dva brata Miler stajala su kao prikovana i gledala u strelca na vratima.

— Ruke u vis! naredi im Džordžijanac.

Gordon Miler podiže ruku u visinu ramena. Njegov brat Bili nije poslušao naređenje.

— Ja sam nešto rekao Miler! Kao što je poznato govorim samo jednom!

Gordon udari nogom brata.

— Hajde čini što ti govori idiote, sve je izgubljeno!

Tek tada Bili Miler podiže ruke.

— Okrenite se! naredi Holidej.

Odmah su poslušali. Obojica!

Kockar im brzim koracima priđe, naže se nad Lija i izvuče mu drugi revolver iz ruke. Onda je primetio u uglu pušku sa kratkom drškom. Odmah mu je bilo jasno da je iz nje ispaljen metak koji je pogodio malog Džima Barkera. Dokopao je Lija levom rukom za jaku, a onda Gordonu Mileru pritisknuo cev revolvera u leđa.

— Napred, izguraj svog brata napolje!

Tako su izašli u Petu ulicu.

Crnac Sem koji je stajao na ulazu hotela, pride i uze za jaku ranjenog razbojnika, prebaci ga preko ramena i bez reči krete za kockarem prema ulici Alen.

X

Pucnjava je naravno doprla i do šerifove kancelarije. Lik Šort je odmah poslao trojicu svojih pomoćnika u tom pravcu. Obaveštenje koje su mu doneli nije ga ni uplašilo ni iznenadilo.

— Upravo to sam i pretpostavljao. Opasno je bilo samo ono u hotelu Neli Kešmen.

Kada je Dok Holidej stigao u kancelariju sa trojicom zatvorenika, krupni Teksašanin klimnu glavom.

— U redu. Jutros kad sam ustao imao sam predosećanje da ovaj dan neću provesti dremajući.

— Za to uostalom niste ni plaćeni, uzvрати mu kockar podrugljivo. Stao je na svoje uobičajeno mesto, uz zid — između vrata i prozora i pripalio cigaretu. Lik Šort uze vinčesterku iz stalka za oružje, desnom rukom je baci u vis, a onda prihvatiti levom, kao da je slamka.

— Šta mislite, koliko će dugo još ovaj vraški ples da traje, Dok? Da sam ja nešto maršal, okončao bih stvari po kratkom postupku i onog Ajka strpao odmah iza katanca.

— Da, uzvрати Holidej tiho, dok mu je lice bilo zaklonjeno oblakom duvanskog dima. To bi doista bio kratak postupak.

Teksašanin ga je nesigurno odmerio.

— Kako ste to mislili, Dok?

— Tada bismo protiv sebe imali i veliki deo stanovništva, koji sada samo posmatra šta se zbiva.

— Verujete li vi doista da bi tako bilo?

— Čak sam uveren.

— Pa, reče pomirljivo Teksašanin, onda sam veoma radoznao šta će se sada dogoditi, pošto je Vajat uhapsio Fina Klantona.

— Fin nije Ajk, uzvрати mu kockar.

Neko vreme su ćutali, a onda Holidej upita:

— Gde je maršal?

— Otišao je u posetu našem starom prijatelju dragom Džonu Behanu.

— Šta?

— Da, taj lupež je doista imao dovoljno drskosti da ovamo pošalje jednog dečaka i poruči maršalu da odmah dođe u gradsku većnicu zbog toga što ga gradski savet poziva na odgovornost zbog puškaranja.

— Pa to ne može biti istina! uzvрати kockar prilazeći stolu. Brzo je ugasio cigaretu.

— Na žalost istina je. Nije hteo da me povede. Ja bih onim starim pacovima u gradskoj većnici već rekao svoje mišljenje. Holidej se bez reči okrete i izađe.

— Da, da, samo ti idi, promrsi Teksašanin za njim. Tebe on ne može da zaustavi. Osim toga, uspećeš, ako treba i ispod vrata da se uvučeš u većnicu ako drugog ulaza nema. Znam da je tako.

Mirno je vratio vinčesterku u stalak i odahnuo.

Dok je maršal prolazio pored

„Kristal Palasa” čuo je pevušenje nekolicine ljudi. Gurnuo je vrata i bacio pogled po velikoj prostoriji. Za šankom su stajali braća Flanagan, Ed Ferguson, Bili Fleborn i Sirli Bil. Džoni Ringo i Pit Spens nisu bili među njima.

Kad je Džoe Flanagan ugledao maršala, opsovao je žestoko.

— Šta opet hoće taj momak ovde, proklet da je! Zar čovek ne može na miru da popije svoj viski da ga smrdljivo policijsko pseto ne nadgleda?

Maršal se lagano približi šanku. Za to vreme Bili Kleborn je počeo da izmiče prema suprotnom kraju. Braća Flanagan su ostala na svom mestu kao prikovana. Sirli Bil se izmakao malo ispred šanka i raskoračio se kao da namerava da preseče maršalu put. No, pošto je Vajat išao tačno prema njemu, u poslednjem trenutku je izmakao.

Čovek iz Misurija se zaustavio ispred Džoa Flanagan i pogledao ga pravo u oči.

— Šta si to rekao, momče?

Džoe je stegao zube. Oči su mu sevale pod dejstvom alkohola. Međutim, nije sakupio hrabrosti da ponovi uvredu.

Vajat okrete glavu i obrati se Bilu Klebornu:

— Helo Bil, opet ste u Tombstonu? Divnom savezu ste se priključili. Kladim se da će vas odvesti istom ulicom kojom ste i sa Klan-tonovima krenuli.

Mukla tišina vladala je u velikoj prostoriji „Kristal Palasa”. Čulo se samo tiho otkucavanje sata.

Džems Sirli Bil steže pesnice i isturi bradu:

— Ostavite nas na miru, Erp!

Vajat skrete pogled prema Edu Fergusonu.

— Oho, još jedan stari poznanik. Kako je čudno što se svi ponovo srećemo, zar ne Ed?

Dugonja Ferguson ga je glupo gledao, ništa ne uzvativši. Džemu Sirli Bilu se učinilo da je kucnuo njegov čas. Video je da mu je maršal gotovo potpuno okrenuo leđa, brzo je zamahnuo desnim krošom u nameri da pogodi maršala u uho. Međutim, čovek iz Misurija je reagovao munjevit; načinio je polukružni pokret telom, a onda levim bekhendom pogodio razbojnika u vrh brade.

Sirli Bil se zanesse unazad, tresnu leđima o šank, otrese se kao pokislo pseto, uvuče glavu u ramena i narsnu ponovo.

Dva udarca jedan za drugim koje je sada primio, dobro su ga potresla, ali je ostao na nogama.

— Sada će biti iverčica momci! To će vam Sirli Bil pokazati! Putuj u pakao, policijsko pseto!

Vajat je uspeo da se zaštiti od ovog žestokog udarca a onda krošom pogodio protivnika u grudi i to u predeo srca. Pre nego što je Sirli mogao da reaguje, sledio je još jedan žestok udarac u bradu. Posle ova dva udarca, maršal je poskočio korak u stranu, blagovremeno da onesvešćeni lupež ne bi pao na njega.

Sirli Bil je ležao koliko je dug i širok na podu. Nije se micao.

Na maršalu se nije video ni najmanji trag borbe.

— Da Ed, ponovo se obratio Fergusonu, mi se tako srećemo s vremenom na vreme. Ja mislim da ljudi koji su imali sreću da ih obuhvati amnestija, ne treba više da kušaju sudbinu.

Izgovorivši to okrenuo se i uputio prema vratima.

Džoe Flanagan koji je pio najmanje od svih, pođe desnom rukom prema revolveru. Međutim, njegov brat ga grčevito uhvati za mišicu.

— Ne Džoe!

Maršal je osetio šta se iza njegovih leđa zbiva, ali je mirno nastavio put i izašao napolje.

Nekoliko minuta kasnije stupio je u veliku gradsku većnicu u ulici Frimont. Pošto je prošao kroz dugi hodnik i obreo se u dvorani ugledao je trojicu ljudi kako stoje u sred prostorije.

Jedan od njih je bio stari, krivonogi Džems Hadson, koji se više puta borio za mesto gradonačelnika u Tombstonu i bio otvoreni neprijatelj Džona Kluma.

Drugi je bio bravar Piter Višer, mršav bolešljiv čovek u dalekom srodstvu sa Ajkom Klantom. Treći u ovoj grupi bio je Hank Edvard, čelavi debeljko podbula lica, koji je u gradu držao lokal na vrlo rđavom glasu.

Sva trojica su bili članovi gradskog saveta.

Vajat ih odmeri a onda upita:

— Gde je Džoni Behan?

Višer uzvratil češkajući bradu:

— Nismo čekali Behana, nego vas, mister Erp.

— O...

— Da, tako je. Ne bi trebalo da

govorite tako podrugljivo, mi smo vas ovamo pozvali i...

— Ko me je to ovamo pozvao, upita maršal oštro.

— Mi.

— Mi? Vajat nabra obrve. Vi mister Višer?

— Ja i ljudi iz gradskog saveta.

— Ja ovde vidim samo tri osobe. Međutim, gradski savet u Tombstonu ima sedamnaest članova, koliko je meni poznato. A sada bih hteo da vam dam jedan savet, mister Višer. Ako vam se još jednom bude dogodilo da nešto hoćete od mene, onda nemojte pokušavati da to izborite preko gradskog saveta, jer on nema pojma o tim stvarima. Naravno, nemojte tražiti posredstvo Džona Behana.

Bravar je bio zbunjen. Međutim, imao je najbolje nerve od sve trojice koji su bili zakleti protivnici maršala. Neprijateljstvo je bilo zbog toga što su bili delimično u srodstvu sa Klantonom i zbog toga što su ranije imali koristi od bande. Višer promrsi:

— Kada vas mi ovamo pozovemo maršale, onda...

— Vi nemate prava da me ovamo pozivate Višer. Ako hoćete nešto od mene, dođite u moju kancelariju, ili mi napišite pismo. Ako vam se još jednom to desi da, koristeći se gradskim savetom kao paravanom, mene pozivate ovamo, nećete se olako izvući.

Maršal sa treskom zatvori teška vrata sale. Krenuo je ulicom Frimont natrag sve do glavne ulice. Prva kuća na desnoj strani bila je Andijev salun, zatim trgovina. Tre-

ća kuća po redu pripadala je Norvežaninu Halminenu. Dalje, dizala se vrlo zanimljiva zgrada. Prilično stara godinama je služila Vels-Fargo kompaniji kao kancelarija. Uz kancelariju nalazila se berbernica, zatim kupatilo, dalje kuća Grka Plandijanosa u kojoj su se, u prostorijama u prizemlju nalazile kancelarije Džona Behana, šerifa. Dve zgrade dalje desno, nalazio se veliki hotel „Grand”.

Kada je Vajat stupio na trem kuće starag Grka, kucnuo je na vrata i naglo ih otvorio.

Kancelarija je izgledala isto kao i u doba Ajka Klantona. Desno se nalazio stari писаći sto, iza njega ružni orman, levo stalak sa pušakama, a ispred stola dve stolice.

Od Džona Behana ni traga. Vajat priđe vratima sporedne prostorije, pokuca i uđe. U polumračnoj prostoriji video je Grka, koji ga mračno odmeri.

— Šta tražite ovde, Erp?

— Tražim Behana.

Prostorija je bila veća od kancelarije. Vajat odlučno priđe Grku, odgurnu ga u stranu i u delu sobe pregrađenom plišanom zavesom ugleda Džona Behana.

— Izađite napolje, Behan.

Nekadašnji pomoćnik šerifa u Tombstonu, koga je Ajk Klanton štitio, udahnu duboko vazduh u pluća i reče:

— Šta vam pada na pamet, Erp? Kako možete ovako upadati? Nemate prava na to! Ovo je moja kuća!

— Nemojte se ponašati nadmeno Behan, nego izađite!

Pošto Behan nije poslušao, Vajat

ga uhvati za mišicu i povuče u staru kancelariju.

Ovaj ljigavi, plašljivi čovek stajao je sad pokraj vrata i vodnjikavim očima posmatrao maršala:

— Šta hoćete od mene? mucao je.

Grk, vlasnik kuće, krenuo je za njima, ali se držao na pristojnom rastojanju. On je bio trgovac umešan u neke priјave poslove, ali ništa do tada nije moglo da se dokaže. Čak se nije ni znalo na čijoj se strani doista nalazi. Sumnjalo se ipak da, pošto je iznajmio Klantonovom šerifu kancelariju, sigurno mora biti naklonjen Ajku.

Maršal se zagleda duboko u mutne šerifove oči. Nikad mu nije bilo jasno kako je ovaj nesposobni i nepouzdan čovek mogao da dobije mesto šerifa.

Behan koji se mesecima nije pojavljivao u Tombstonu, iznenada je stigao i pokazao maršalu odluku kojom je postavljen za oblasnog šerifa. Prema tome, izbor gradskog saveta da šerifsku zvezdu poveri Liku Šortu, izazvao je u najmanju ruku čudnu situaciju. Naime, sada je Lik Šort bio podređen Behamu, ovaj mu je bio pretpostavljeni. Maršal je ipak doneo odluku sa kojom su se i njegovi prijatelji Holidej i Lik složili, da ćutke podnose Behana i da tek onda kada to bude neophodno, odlučno razgovaraju sa njim. Računali su da na tu priliku neće dugo čekati. Uostalom, nisu zaboravili da je još u vreme vladavine Klantonove bande, Behan

braću Erp ometao u radu. Da se i ne pominje njegova neslavna uloga koju je imao neposredno pred sam obračun u O. K. Koralu. Naime, on je obavestio Erpove da su braća Klanton nenaoružana i tako ove predstavnike zakona umalo nije uvukao u pogibeljnu klopku. Istini za volju, nikada nije utvrđeno da li je on doista verovao da Ajk i njegovi ljudi nisu nosili oružje.

Behan se s vremena na vreme isprečio maršalu na putu štiteći Klantonove ljude i stvarajući predstavnicima zakona velike teškoće. Od kada Ajk Klanton nije više predvodio svoju nekadašnju bandu, Džoni Behan nije više ništa predstavljao, pa je čak kratko vreme pre pojave bande Sivolikih u Tombstonu, napustio svoj posao. Utoliko pre je njegova iznenadna pojava povećala maršalovo podozrenje, da Ajk Klanton u najmanju ruku igra značajnu ulogu u bandi ljudi s vešalima.

— Vi ste mi pre kratkog vremena po jednom dečku poslali poruku da dođem u gradsku većnicu, Behan.

— Nisam vam ja poslao dečaka maršale, nego gradski savet.

— Gradski savet? Maršalove oči opasno sevuše.

— Vi pri tom valjda mislite na krivonogog momka, koji se već godinama trudi da postane gradonačelnik u Tombstonu, onog ljigavog Hadsona, debeljka Edvardsa i trećeg, dugonju Višera. To je za vas dakle, gradski savet. Ja ću već saznati ko je podstakao ovu trojicu da me pozovu.

— Reći ću vam nešto, Behan, ja sam vas nedavno već opomenuo da se držite po strani od svih stvari. Ako se još jednom budete drznuli da se mešate u naše stvari, to će se zlo po vas okončati. Do sada sam uvek prelazio preko toga, iako ste mi podmetnuli nogu. Prelazio sam preko vaše neshvatljive neodlučnosti i mekušta. Da budemo s jednom stvari načisto: Lik Šort je šerif u ovom gradu. Izabrao ga je gradski savet. I ako gradu ranije uz maršala nije bio potreban pomoćnik šerifa, tako isto danas uz šerifa Lika Šorta nije potreban nikakav Džoni Behan. Bilo bi dobro po vas da to što pre zapamtite.

Behan je podigao obe ruke u vis i počeo da viče:

— Ja sam zvanično postavljen oblasni šerif, ja sam Šibelov sledbenik. Već sam vam to rekao da to proverite. Vaše me priče ne zanimaju. Što se mene tiče, brinite se o saveznom zakonu. Međutim, svari koje se tiču Tombstona i ove pokrajine pod mojom su upravom. Ja znam da je gradski savet brzopleto postavio Lika Šorta za šerifa. Zbog toga sam naložio da se na sledećem sastanku ovog Saveta govori o njegovom otpuštanju.

Ovo je bila kap da se čaša prelije. Maršal uzmaknu jedan korak unazad, podboči se i reče ostrim metalnim glasom:

— Vi mora da ste poludeli, Behan. Zar doista ozbiljno mislite da za Tombston i ovu pokrajinu u ovakva teška vremena možete biti pravi čovek koji štiti zakon.

— Vaše mišljenje ovde nema nikakvog značaja. Tombstonu nisu potrebni ni bukači ni revolveraši. Naprotiv, potrebni su mu časni ljudi, dostojni...

Vajatov pogled bio je sada tako opasan i tako nedvosmisleno preteći, da je Behan uplašeno umuknuo.

— Vi znate moje mišljenje Behan, znate ga dobro. Vaše postavljanje, ukoliko je doista sve teklo po redu i zakonu, jeste užasna zabluda, koje će svi uskoro biti svesni, uveravam vas. Ovim vas poslednji put opominjem da se držite potpuno neutralno i mirno. Ukoliko se budete mešali u naše stvari, veoma će se rđavo završiti po vas.

Vajat se okrete i pođe prema vratima. Nije još ni stigao do njih kad šerif Behan počeo da viče:

— Možete se postaviti na glavu ako hoćete maršale, ali ja jesam oblasni šerif. Lik Šort će biti smenjen, i to još večeras. Poznato vam je da oblasni šerif u gradskom savetu ima odlučujući glas. Vaš prijatelj Džon Klun, gradonačelnik, je dugo na svom položaju, prema tome neće moći da podržava vašeg prijatelja Šorta. Gotovo je sa dinastijom vaše porodice i vašim pripadnicima. U ovom gradu će se uvesti red. Tombstonu je dovoljno, sit je i vas i vaših večitih puškaranja.

Dotle je maršal ćutke slušao, a onda se naglo okrenuo i vratio nazad.

Šamar koji je opalio Džonu Behanu odbacio ga je čak do vrata. Oblasni šerif je tako nespretno leteo unazad da je starom Grku nagazio na nogu.

— Još jednu uvredljivu reč Behan i sabiću vas pesnicom u zemlju.

Džoni Behan je ovo sam sebi navukao na vrat. Ne samo što je dobio šamar, nego je i upropastio svoj grandiozni plan sa kojim se vratio u Tombston. Želja mu je bila, naime, da neopozivo onemogućí Vajat Erpa, što je sada za dogledno vreme bilo odloženo. Uvrede, razmetanje i nedolično ponašanje prema ovom uglednom čuvaru zakona, veoma mu je u svakom pogledu naškodilo.

Kad je maršal napustio kancelariju, stari Grk Klandijanos promrsi kroz zube.

— Vi ste pravi idiot, Behan!

Šerif, koji je stajao naslonjen na dovratnik i obema rukama pritiskivao desni obraz se naglo okreće:

— Šta to govorite? Zbog čega?

Međutim vlasnik kuće samo prezrivo odmahnu rukom i izađe u dvorište.

Behan razočarano priđe stolu i sruči se u veliku naslonjaču. Podbočio se laktovima na sto i zagledao u velike mrlje mastila koje su već godinama pokrivale svetlu površinu drveta.

— Upoznaćeš me, Vajat Erp, mrm-ljao je sebi u bradu. Ubiću te! Sada je došlo moje vreme, imam vlast, vlast koju mi je donela velika zvezda.

X

Kada je maršal stupio u kancelariju Lik Šorta, zatekao je džina zabavljenog svojim ne baš omiljenim poslom. Naime, sastavljao je izveš-

taj o ranjavanju dečaka ispred hotela Neli Kešmen.

Kada je Vajat stupio u kancelariju, samo je podigao pogled i promrsio:

— Odmah ću biti gotov. Samo da potpišem izveštaj. Umočio je pero u mastionicu tako žestoko, da se gotovo slomilo i kosim slovima ispisao svoje ime.

— Tako! Lagano je ustao i podbočio se. Neka đavo nosi sve ovo. Kada sam se ovde prihvatio šerifskog posla, hteo sam samo vama da učinim uslugu Vajat. Nisam ni slutio da ću za to mesto ostati tako dugo prikovan. Do sada sam u nekoliko gradova očistio korov i uveo red. Ovde, međutim, razbojnici niču kao korov i sve se vrti u začaranom krugu bez kraja i konca. Mašio se levom rukom za džep i izvukao zgužvano pismo. Evo, pisala mi moja mala prijateljica Meri En. Znate za nju?

— Da, da, uzvрати maršal. Meri En Vinster sa velikog planinskog ranča kraj Glenvud Springsa.

— Tačno. Širok osmeh zaigra na licu džinovskog Teksašanina. Veoma ga je radovalo što se maršal još uvek seća te devojke. Slušajte samo šta mi piše: „Radovalo bi me veoma dragi Lik, kada bi uskoro još jednom navratio u Kolorado. Otac se još uvek nada da ćeš se oženiti i preuzeti voćstvo ranča.”

Teksašanin podiže pogled i zagleda se beskrajno u daljinu.

— To je jedan lep veliki ranč, maršale. Uostalom, posetili ste ga, pa znate. Ima divnih konja, i mno-

go zdravih, snažnih goveda. A devojka je prava lutka.

Čudno osećanje obuze maršala. Šta li bi uopšte na svetu trebalo da vezuje ovog čoveka da i dalje ostane na opasnom mestu šerifa u Tombstonu, na mestu koje mu donosi veoma malo novaca? Ova razmišljanja su gotovo rastužila Vajata, oborio je glavu i zagledao se u svoje prašnjave čizme. Ovog trenutka, više nego ikada, bio je svestan da Teksašanin sigurno neće dugo ovde ostati. Svoju dužnost, kao prijatelj, odavno je ispunio. Još kad bude saznao da mu je Džoni Behan sada pretpostavljeni i da radi na njegovom smenjivanju, sigurno će osedlati svog konja i okrenuti leđa ovom užasnom gradu. Uostalom, to mu niko ne bi mogao ni uzeti za zlo.

Sve je govorilo u prilog tome da se banda sivolikih ne može istrebiti. U svakom slučaju ne lako i ne u dohledno vreme. Njihov glavni vođa još uvek se nalazi u sigurnom skrovištu, uvek su neka sporedna vrata bila odškrinuta kroz koja je mogao u pravom trenutku da šmugne, a istovremeno da iz zasede s leđa ispali metak u svoje protivnike.

Biće to možda duga, duga borba.

Šta bi Teksašanina navelo da i dalje učestvuje u toj borbi. U trenutku kada ga je maršal zamolio da ostane u Tombstonu i primi šerifsku zvezdu, Lik je krenuo na put za Kolorado. Sada je opet pominjao lepu plavokosu Meri En. Osim toga, Vajat je osetio da njegov prijatelj želi da se oženi ovom devojkom i prih-

vati onaj lepi planinski ranč, kao svoj novi dom. Prema tome, šta bi ga se ticale nevolje u južnom Koloradu, u ovoj prašnjoj pokrajini u kojoj najverovatnije mira nikad neće ni biti.

Ne može se celog života slepo držati prijatelja i boriti njihova bitka. Vajat najzad podiže glavu i zagleda se prijatelju u lice.

— Da Lik, to je divan ranč. A Meri En je doista dobra devojka. Trebalo bi uskoro da odjašete.

Sada se na licu Lika Šorta ogledalo beskrajno iznenađenje. Vajat izvuče iz džepa veliku crnu cigaru, odgrize joj vrh i priđe nekoliko koraka bliže da je pripali na palidrvu, koje mu je Teksašanin pružio.

— Možda ću uskoro moći da vas posetim, Lik.

Međutim veliki čovek iz Misurija, bio je veoma loš glumac. Okrenuo se i hteo da udalji od pisaćeg stola, ali ga Šort uhvati za rame.

— Vajat, šta je?

Međutim, maršal je nastavio prema dvorišnim vratima. Tu je zastao i rekao ne okrećući se:

— Da, Lik, trebalo bi uskoro da odjašete. Ovde đavo nikad neće umreti.

— Šta je? Zar odustajete maršale?

Tek tada se Vajat Erp okrenuo i zagledao u krupne smaragdnozelene oči Teksašanina.

— Da odustanem? Ne, naravno da neću. Ali sve jednom mora imati kraj. Vi ste na svom poslu ovde bili već dovoljno dugo. Čuli ste, uosta-

lom, da je Džoni Behan ovde sada postao pokrajinski šerif.

— Pa šta? Da li jedna krpa nosi kroz ovaj grad zvezdu ili ne, kakve bi to veze imalo s nama?

— Na žalost, ima veze Lik. On je oblasni šerif, zar ne shvatate?

— Ne.

— Pa on je dobio Šibelov posao, objašnjavao je Vajat, to znači da mu je svaki šerif u pokrajini potčinjen.

— Ali valjda nećete time da mi kažete da tog bogalja ja treba...

— Da, Lik, uzvрати maršal gorko. Na žalost to sam hteo da kažem. Znači, da bi tako moralo da bude, koliko zadržite zvezdu.

Dobročudni džin je bio sateran u tesnac tako da u ovom trenutku nije video izlaz.

Vrata su se tiho otvorila i u kancelariju stupi Holidej.

Odmah je primetio da se radi o nečemu veoma krupnom i ozbiljnom, pa je ćutke posmatrao svoje prijatelje.

Teksašanin kao da je u njemu video spasioca.

— Hej, Dok, jeste li čuli. Vaš vrli prijatelj maršal hoće da me izbaci.

Holidej je i dalje ćutao i upitno pogledao maršala, dok je Lik žučno nastavio:

— Da, hoće da mi uzme zvezdu. Istina, nije mi to baš direktno kazao, ali mi je stavio do znanja da se vinem u sedlo i odjašem. Treba da jašem u Kolorado do planine Vind River. Na onaj uspavani ranč kod male Meri En, znate već.

Vajatovo lice je nekoliko trenutaka bilo zaklonjeno plavičastim oblakom duvanskog dima. Za to vreme Džordžijanac se naslonio na zid i prekrstio ruke na grudima.

— Da, tako stoje stvari Dok, nastavio je Teksašanin. Možda biste vi mogli nekoliko nedelja da ovde igrate ulogu šerifa. Imali biste divnog pretpostavljenog, Džona Behana. Jeste li već čuli za njega? Prema pričanju treba da je veličanstveni oblasni šerif.

Rekavši sve to, Lik je skinuo zvezdu sa grudi i spustio je na sto.

— U pravu ste Vajat. Rekao je pomirljivo prilazeći stalku za puške i izvlačeći svoju vinčesterku. Položio je pušku na sto. Ja nisam čovek koji bi mogao da bude potčinjen takvoj ništariji, takvom bogalju; to je bar jasno! Šteta je samo što ne znate način na koji biste se mogli osloboditi te vaške.

— Da, doista je šteta, uzvratio je čovek iz Misurija muklim glasom. Behan je zvanično postavljen za oblasnog šerifa.

— Nek sam đavo zna kako je taj lupež uspeo da se dokopa tog položaja, najzad odgovori Dok Holidej.

— Zvanično postavljen oblasni šerif! ponovi maršal duboko udišući vazduh. Kao takav saopštio mi je da je za večeras sazvan gradski savet na kome će on tražiti da se šerif Šort odmah smeni sa dužnosti.

Teksašanin koji je počeo po kancelariji da sakuplja svoje stvari zastade kao okamenjen.

— Pa to ne može biti istina.

— Jeste Lik, istina je.

— Hej, rekao je Teks, pokazujući kažiprstom na maršala. Ako hoće da me otpusti mora da ima razloga za to.

— Već će ga naći, ništa ne brinite.

— U to sam uveren, složi se maršal.

Lik Šort je nastavio da pakuje svoje stvari i promrsio „Ol rajt”. Onda je uzeo zvezdu, stegao pesnice i krenuo prema vratima.

— Kuda ste to naumili? zadrža ga maršal.

— U oproštajnu posetu svom gazdi.

— Čekajte Lik.

— Šta još ima.

— Još niste smenjeni, Lik. Još nije održana sednica u gradskoj većnici, i još uvek je predsedavajući gradonačelnik Klum. Osim toga, u tom savetu sede Haderin, učitelj Bartel Džoni Vajs, Filip Džordani, stari Demprej i Roni Kad. Sve veoma časni ljudi, koji nipošto neće dozvoliti da jedan dobar šerif bude oteran grdnom i uvredama.

— Znači, to treba još sačekati? upita Lik neodlučno.

— Da Lik, baš to hoću da sačekam. Hoću da vidim da li gradski oci dozvoljavaju da se na njih vrši takav pritisak i da li će prihvatiti takvu podmuklost.

Najzad su se svi složili sa Vajatom.

Bilo je to tajno većanje održano prema zakonu Arizone. Održano je sedmog oktobra hiljadu osamstošezdesetdevete godine. Svako od članova gradskog saveta dobio je cedu-

lju na kojoj je trebalo da odgovori na pitanje, da li smeniti šerifa ili ne. Ko je bio za, trebalo je da upiše krst, a ko protiv, da ostavi hartiju neispisanu.

Džef Koldvoter, puškar po zanimanju sakupio je ceduljice i predao ih gradonačelniku. Petnaest članova gradskog saveta sedelo je i gledalo pred sebe.

Džon Klum je ustao i otvarao jednu cedulju za drugom. Od petnaest mogućih glasova, šest je bilo protiv otpuštanja šerifa Šorta, dok je devet cedulja imalo krstić!

Stari gradonačelnik ustade, uze šešir i bez reči napusti sednicu. Pet njegovih prijatelja sledilo ga je ćutke.

Vajat Erp koji je sedeo u predvorju i čekao, odmah je po izrazu lica Džona Kluma znao šta se dogodilo.

— Devet protiv šest, promrsi Klum i zastade ispred maršala. Vajat samo klimnu glavom i lagano pođe s njim napolje. Kad su stigli do šerifske kancelarije, bila je prazna. Lik Šort je stajao u dvorištu i posmatrao maršala. Vajat je primetio da je Teksašanin natovarao sve svoje stvari na konja i da ga je osedlao.

— Šta je Lik?

— Imam nameru da odjašim u susret poštanskoj kočiji. Trebalo je da stigne u grad pre jednog sata. I sami znate da je njom trebalo da stigne Džudi Holidej.

Mlada sestra doktora Holideja uspeła je da se iščupa iz ruku sivilikih. Sada su je očekivali da stigne u grad večernjom kočijom.

Vajat je pokušao da prikrije razočaranje koje je doživio u gradskom savetu.

— Gde je Dok?

— U pošti je. Očekuje telegram iz Markata.

Vajat se okrete i iziđe. Bio je srećan što u ovom trenutku još ne mora svom prijatelju da prenese neprijatnu i uvredljivu novost.

Lik Šort se vinu u sedlo i prolete kroz kapiju koju je njegov pomoćnik širom otvorio.

Kada je Vajat Erp ušao u poštu, ugledao je kockara kako stoji uz pult.

— Vi ste telegram danas posle podne poslali? Je li to sigurno? čuo je maršal prijatelja kako pita poštara. Ovaj uzvрати spremno.

— Odmah sam ga predao, mister Holidej. Oslonite se na mene.

Kockar se okrete i vide maršala na vratima. Prilazio mu je lagano, gledajući ga u oči. Svaka reč je bila suvišna. Dva prijatelja su se tako dobro poznavala da je Holidej sada sa maršalovog lica mogao da pročita ishod večanja.

Zajedno su izašli iz pošte i stali na trem.

U glavnoj ulici Tombstona vlada la je uobičajena večernja živost, koja je sada u subotu bila još veća, naročito uoči praznika Pokrajine.

Ulicom su se klopajući kotrljali velika i mala kola, po koji teški prerijski šestopreg sa gvožđem okovanim točkovima, a i male, lake dvokolice. Jahači kao da su nicali iz zemlje. Ispred bezbrojnih krčmi bili su vezani konji. Glave su im bile o-

borene, a repovi podvijeni. Osećala se svežina januarske noći. Fenjeri ispred kuća bacali su avetinjsku svetlost na ulice i tremove.

Holidej je stajao lako raskoračen, palčeva zadenutih za prsluk.

— Divan grad ovaj Tombston. Zatim je neko vreme ćutao i nastavio ljutito: Oni lupeži u gradskoj većnici ne zaslužuju da za njih više mrđnemo prstom.

— Gradski savet nije celo građanstvo, uzvрати maršal muklo.

Holidej žustro okrete glavu.

— Nije zar? A da nisu ti stari gradski oci možda sišli sa oblaka, ili neočekivano nikli iz zemlje? Oni su predstavnici građanstva. Nigde nije drugačije. Prema tome, građanstvo je to koje je Liku Šortu oduzelo zvezdu.

Vajat je saslušao reči svog prijatelja. Šta je mogao da kaže, kada je to bila istina.

— Kakva podmuklost, govorio je Holidej više za sebe. Ovaj prokleti grad nikad nije imao boljeg šerifa od našeg dugonje iz Teksasa, i nikada boljeg neće imati. No, dobro je i ovako. Zaslužili su oni ljigavca Džona Behana.

Uzeo je cigaretu iz tabakere, stavio je među zube i kresnuo palidrvcem. Međutim, bio je očigledno ljutit jer je zaboravio da pripali cigaretu, tako da je gotovo oprljio prste.

U to je naišla jedna stara žena, žureći. Nosila je veliku korpu i iznenada zastala primetivši Vajata.

— Helo maršale! Upravo sam krenula do mister Šorta.

Dva prijatelja je iznenađeno pogledaše.

— Da, on je prošle nedelje spasao mog muža. Spasao mu je život. Tri momka su imala nameru da ga opljačkaju. Sinoć je mog najmlađeg sina u Hačovom baru izvukao iz tuče. U četvrtak, na primer, je muža moje susetke upozorio da je seo za sto sa varalicom na kartama, koji mu je na kraju i nožem pretio. To treba svako da zna i treba se najzad odužiti na neki način našem vrednom šerifu. Molim vas šta to znači da svi primaju kao nešto sasvim prirodno. Ja ne. Zapakovala sam dve flaše odličnog pića i umesila lep kolač. Nadam se da će ga to obradovati. — Starica žurno nastavi put.

Dok i Vajat su zbunjeno gledali za njom.

— Kolač je najverovatnije uzalud ispečen, konačno prevali maršal preko usana.

— Kako to mislite?

— Odjahao je u susret poštanskoj kočiji, onoj koju vi očekujete.

— Da, rekao je tako nešto, ali...

— Dok, on je poneo svoju pušku i sve ostalo što mu pripada. Osim toga, njegova zvezda je ostala da leži na stolu u kancelariji.

— I vi mislite da se neće više vratiti?

Vajat rezignirano sleže ramenima.

— Ne znam Dok. Znam samo to, da mu ne bih zamerio ako se ne vrati.

Holidej baci nepripaljenu cigaretu u uličnu prašinu.

— Ta prokleta banda, procedio je kroz zube. Neka balsamiraju svog

vrlog Ajka Klantona, i neka ih siviliki koliko ih ima u Sjedinjenim Državama tiranišu do kraja života. Ništa bolje nisu ni zaslužili. Neko vreme je ćutao, pa nastavio:

— Nikada nisam ni slutio da ću ikada čeznuti za Dodž Sitijem. Gotovo više ne mogu da se setim kako izgleda glavna ulica i kakav ukus ima brendi kod našeg prijatelja Čalka Besona. Ne bi me čudilo ako Bat Masterson misli da je njegov gazda maršal Erp okrenuo Dodž Sitiju leđa za uvek.

— Pustite to, branio se Vajat. Tek kad ovde stvari raščistim, vrtiću se nazad. Moj zamenik Bat je o svemu obavešten. Gradonačelnik Teli takođe, a i svi članovi gradskog saveta u Dodž Sitiju. Srećom u Dodž Sitiju nema čoveka bez razumevanja za ove ljude ovde i njihove nevolje.

— Naravno, uzvрати Holidej hladno, svi imaju razumevanja, ali niko ne bi hteo da uđe u vaše čizme.

Vajat je znao da je njegov prijatelj u pravu. Nije bilo nezahvalnijeg posla od onog koji se zove borba za red i mir u Tombstonu. Nikome se to nije moglo isplatiti. U stvari, da nije bilo žilavog otpora koji je maršal sve vreme pružao bandi sivilikih, i bez udaraca, koji je ovoj zločinačkoj družini zadavao, Tombston bi odavno bio pod vlašću razbojnika. Ono što se u Martiniju i Naku već začelo, ovde bi odavno postalo surova stvarnost. Dogodilo bi se isto ono što se događalo u Nogalesu, Taksonu, Kostariki i mnogobrojnim drugim gradovima. Ovde

niko više ne bi bio siguran za svoj život, niko bez straha ne bi mogao da prekorači ulicu i krene na svoj posao.

Banda sivolikih je težište svog napada usmerila na Tombston. Međutim, ogroman otpor i veliku snagu pružila je mala kancelarija mesnog šerifa u koju se stekla snaga zakona, iako ga je štitio samo mali broj ljudi. Neprijatelj je, istina, svim silama pokušao da uništi tu snagu. Sivoliki su okružili grad i krstarili njime. Iako su bili više puta teško poraženi, izgledalo je kao da već drže ispruženu ruku da udave predstavnike zakona.

Najgore od svega bila je činjenica što je ljigavac od čoveka, Džoni Behan, nekim mračnim mahinacijama uspeo da dobije mesto oblasnog šerifa. U ovom trenutku bila je to najgora prepreka koja se maršalu postavila na putu.

Upravo kada su dva prijatelja htela da napuste trem na vratima pošte se pojavi činovnik i povika:

— Mister Erp, mister Erp! Telegram za vas!

Vajat se okrete i uze ga od poštara. Dok Holidej je nadneo zapaljeno palidrvce nad ispisane redove.

Maršal je iznenađeno gledao. Činilo mu se da mu slova poigravaju pred očima. Da li je to bila istina ili samo ružna šala? Bio je to nalog vlade. Guverner je naimenovao maršala Erpa za saveznog maršala države Arizona.

Čovek iz Misurija savi hartiju i stavi je u džep. Dok Holidej je ćutke bacio dogorelo palidrvce i nagazi ga čizmom. Za to vreme maršal ni reč

nije rekao o telegramu. Još pre mesec dana bio bi veoma ponosan na čast i poverenje guvernera Arizone. Sada ga međutim, to uopšte nije interesovalo. Krenuli su lagano dalje. Iznenada kockar zastade i spusti ruku na maršalovu mišicu.

— Kako zapravo stoje stvari? Zar jedan savezni maršal ne može svoju kancelariju da otvori tamo gde hoće, zar ne?

— Da, uzvrat Vajat Erp.

— Osim toga, mislim da svaka od saveznih država može da ima samo jednog jedinog takvog policijskog oficira.

— Da, da.

— Pri tom je sasvim svedjedno u kom gradu se smesti.

— Naravno da je svedjedno, Dok. To je potpuno njegova stvar.

Holidej zviznu kroz zube.

— Prema tome bi savezni maršal države Arizona, Vajat Erp svoju kancelariju mogao da otvori u gradu Tombstonu.

Sada je Vajat zastao.

— Objasnite mi šta bi to uopšte vredelo?

— Ali razmislite Vajat! Šta je jedan mali oblasni šerif prema jednom saveznom maršalu, razmislite! Behan je sitna riba koju možete uništiti.

— Nije to baš tako jednostavno. Dok. On ima sasvim drugačije nadležnosti od mene.

— Ipak podređen vam je i mora da sluša vaša naređenja: U najgorem slučaju možete ga tužiti guverneru. Siguran sam da tu tužbu guverner neće prevideti.

— Da, to bih doista mogao. Međutim, siguran sam da bi proteklo bar tri meseca, a možda i duže pre nego što bi se ta stvar rešila.

Razgovarajući o tome išli su dalje, ne primetivši da su za njima krenula trojica i sledila ih. Tri tajna pratioca primetila su Vajata i Doka kroz prozor restorana u kome su sedeli. Sada su se držali na rastojanju od dvadeset jardi, sledivši ih u stopu.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija su upravo promakla pored Dragunovog saluna, krčme koja je već tri puta menjala vlasnike. Nastavili su pored široke zgrade uz O.K. Koral. Iz mračnog ulaza prodavnice lekarija iskočio je čovek i ispalio dva metka prema njima. Oba prijatelja su istovremeno izvukla oružje i pucala. Holidejev metak pogodio je strelca iz zasede. Ranjen, poleteo je preko ivice trema i sunovratio se u uličnu prašinu.

Na Vajatovo užasavanje kockar se takođe zaneo i poleteo prema njemu. Vajat ga dokopa i povuče naglo u ulaz saračke radnje. Iza njih ponovo odjeknuše revolverski meci. Sve se odigralo u nekoliko sekundi.

Maršal koji je svog prijatelja naslonio na vrata kuće, izvuče levom rukom svoj teški bantlajn i povuče obarač. Meci su zviždali preko mračne ulice. Prvi od trojice ljudi koji su ih sledili, klonu ispred vrata O. K. Korala. Drugi je takođe bio pogođen i u padu se grčevito uhvatio za stub trema.

Tada je Vajat čuo iz jedne od sledećih kuća glasove nekolicine ljudi.

Povici su dolazili još sa jedne strane.

Tako ugroženi našli su se pritisku u kapiji. Maršal izvuče iz futrole i drugi revolver.

— Sve mi se čini da smo natrčali na gomilu lupeža, čuo je kockarev glas iza sebe. Odmah zatim počeli su da štekću Holidejevi niklovani revolveri. Meci su izletali jedan za drugim.

Preko u senci konjušnice, koja je ranije bila delimično vlasništvo Džona Behana, odjeknu krik ranjenog čoveka.

Dok je Holidej sa uobičajenom brzinom i spretnošću punio ispaljene metke, zagrmio je bantlajn specijal. To je oteralo jednog od napadača koji im se već puzeći približavao. Povlačeći se, ispalio je metak i okrznuo obod maršalovog šešira.

— Uvucite glavu dublje unutra Vajat, čuo je Holidejevo upozorenje. Ja, istini za volju volim samoću. Međutim bio bi to doista tužan prizor da nesrećni Dok Holidej mora sam da stupi na ulicu.

Meci napadača dolazili su sada i sa leve i sa desne strane. Nije bilo sumnje, upali su u klopku.

Vajat se polako uspravi i vide blede Holidejevo lice.

— Je li zlo? — upitao je.

— Ne verujem. Zakačeno mi je desno bedro. Sigurno neću moći dobro da trčim. Međutim, to mi nije namera.

Čovek iz Misurija pritisnu kvaku i sa razočaranjem utvrdi da su vrata zaključana.

— Zar to nisu naši prijatelji s trouglovima? — upita kockar tiho.

— Ne znam. U svakom slučaju dvojica od njih su Ringovi ljudi.

— Onda jesu Sivoliki. Ne bi me čudilo da taj lupež sarađuje sa bandom.

Vajat se svom težinom naslonio na vrata, ali ona nisu htela da popuste.

Na to preko iz mraka izlete čovek ispalivši nekoliko metaka preko ulice. Hitao je na suprotnu stranu ulice Alen.

Kockar ga je jednim metkom zastavio.

— To je užasno neprijatno, čuo je maršal glas svog prijatelja. Ako budemo još malo čekali, onda će ljubazni građani Tombstona sutra imati zadovoljstvo da klešu dva sanduka i vuku ih na mesno groblje.

Vajat zakorači jedan korak napred. Istog trenutka odjeknuše meci. Međutim, trebalo mu je da uzme zalet kako bi mogao da razvali vrata. Najzad su popustila. Kako bi sprečio protivnike da čuju krckanje drveta, kockar je pucao kao pomahnitao iz oba revolvera.

Maršal je počeo da opipava mračni hodnik. Holidej je išao za njim hramajući.

U to su čuli kako neko u unutrašnjosti kuće repetira pušku.

— Stojte! Ni koraka dalje! Čuli su žustar glas starijeg čoveka.

— Spustite pušku mister Tomson, to sam ja.

— Vajat Erp?

— Da.

— Za ime neba, šta se dogodilo?

— I ja bih to voleo da znam, uzvрати Vajat prolazeći pored starog sarača. Ovaj se gotovo trže kada Holidej promače pored njega kao senka.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija prešla su dvorište i pogledala u pravcu u kome se nalazila dvospratna zgrada tombstonskog lista „Zlatni grumen”. Dve zgrade dalje nalazilo se dvorište trgovine, koje je srećom imalo veoma nisku ogradu. Vajat formalno prelete preko nje. I Holidej je, iako ranjen, uspeo da se prebaci preko zida. Maršal je brzo grabio pored kuće u pravcu malih uzanih vratnica, koja su izlazila na četvrtu ulicu. Oprezno je provirio napolje.

Tu se nalazilo nekoliko kuća u nizu. Ispred časovničarske radionice stajala je grupa ljudi i žučno raspravljala mašući rukama. Svaki čas su pogledali u pravcu ulice Alen.

— Izgleda da su odustali, čuo je maršal iznenada glas koji mu je bio dobro poznat. Glas Džona Ringa.

Holidej koji je stajao kraj Vajata i sve mogao da vidi došapnu:

— Pustite me napolje Vajat, rado bih malo s njim razgovarao.

— Ne, nema nikakve svrhe. Dok. Tamo stoje petorica, a ulica Alen vrvi od ljudi.

— Šta smerate, Vajat? Hoćete li ovde da se ušančite?

— Ne, nipošto. Naprotiv, namera mi je da ih uvučem u klopku.

Maršal nije dugo oklevao, počeo je akciju. Odškrinuo je kapiju, pa pošto je utvrdio da na suprotnoj strani ulice niko ništa nije prime-

tio, počeo je da doziva izmenjenim glasom:

— Ringo, hej Ringo!

— Tišina! upozori revolveraš svoje prijatelje. A onda prigušeno pozva preko ulice: Šta se dogodilo?

— Oni su pobjegli u O. K. Koral. Lako ih možete likvidirati, ako krenete ulicom Frimont.

— Napred, uzvikno Džoni Ringo, ne oklevajući ni minuta. Sva petorica su bezglavo potrčala napred.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija su sačekala nekoliko trenutaka, a onda krenuli za njima.

Vajat je osluškivao. Pošto u glavnoj ulici ništa sumnjivo nije primetio, krenuo je prema Tombstonskom „Grumenu“, drugom listu u gradu. Prošao je pored štamparije, zatim dalje pored kuće ubijenog Meksikanca Huana Manendeza, koja je sada bila napuštena, a onda dalje prema „Nju Orleans“ salunu. Odmah uz njega nalazio se Kendbelov restoran u kome se hranio siromašni deo stanovništva. Držeći se stalno senke tremova kuća, prošli su još jedan deo puta i najзад stigli do ugla na kome je Tomozes držao svoj salun, pompezno ga nazvavši „Kapitol“.

Upravo je maršal heto da zamakne za ugao, kad slučajno nalete na mršavog čoveka. Ovaj se toliko uplašio da bi ga svojim uzvikom odao. Međutim, pribrani maršal mu na vreme stavi ruku na usta.

— Hej, dobaci kockar. Držeći nepoznatom revolver pritisnut na grudi. Zar ovo nije sveštenik Vingej?

Sada Vajat oštrije odmeri mršavo lice i prepozna sveštenika.

— Izvinite oče, ali mi sledimo nekoliko ljudi koji tumačaju po gradu, očigledno sa lošim namerama, pravdao se maršal.

Božji sluga se malo pribrao i duboko udahnuo vazduh.

— Da, mislim da sam neke od njih već video: Džefa Kaningana, Bila Smita, Frenka Botisa i još dvojicu momaka. Jedan bi magao biti Kid Melros, a drugi je, ako se ne varam, najverovatnije Džoni Ringo.

— Pun pogodak, javi se kockar. Vi doista imate oči kao sova. Ni nas dvojica nismo prepoznali sve te lupeže.

— Pa to mi baš nije bilo teško, branio se skromni sveštenik. Prošli su pored mene, a da me nisu ni primetili. Stajao sam naime, u ulazu kuće Larija Bluma. Proleteli su kao izbezumljeni pored mene. Sam bog zna kuda su tako bezglavo hitali.

— Nikada se ne biste setili oče. objasni mu Holidej. Lupeži su grabili u O.K. Koral.

— Zar u O.K. Koral? Za ime neba ne! Šta li će tamo?

Međutim, Vajat Erp i Dok Holidej nisu imali vremena da duže razgovaraju sa sveštenikom. Pozdravili su ga i nastavili dalje. Još ispred gradske većnice primetili su da lupeži nisu ostavili pred O.K. Koralom ni jednog stražara.

Vajat koji je išao napred, oprezno se šunja kraj Flisove galerije. Kada je došao do samog ugla, gde je počinjala ograda Korala, zastao

je i dao znak svom pratiocu. Holidej je odmah krenuo za njim. Nisu izmenjali ni jednu jedinu reč, niti su se bilo o čemu dogovorili. U istom trenutku su se sagnuli i četiri revolvera počese da bljuju vatru. Meci su formalno zasipali Koral i gromovito se odbijali o zidove susednih kuća. U stvari, svesno su pucali u zidove kuća da ne bi nekoga na slepo pogodili. Osim toga, zahvaljujući višestrukom odjeku, pucnjava je delovala zastrašujuće. Maršalov glas zagrmе noćnim Tombstonom:

— Ringo, izlazite napolje!

Tišina!

Vajat je sačekao trenutak, a zatim ponovio

— Ringo, izlazite napolje! Ako ne dođete ja krećem po vas. Onda ćete i vi i vaši ljudi biti izgubljeni. Ceo Koral je opkoljen, upali ste u klopku.

Nije dugo potrajalo, kada se oglasi Frenk Botis:

— Bilo bi bolje da ideš, Džoni.

— Zaveži! — prosikta Ringo.

— Već sam vam rekao maršale da je taj momak kukavica, zaorio se sada Holidejev glas. Radije žrtvuje svoje prijatelje, nego što prihvata izazov.

— Idi već jednom Ringo, javi se sada drugi glas. Napred Ringo! Izlazi, ne mogu te obesiti!

Revolverašu iz Santa Fe bio je potreban ceo minut da se odluči. Približavao se ulazu lagano, oklevajući. Kad je stigao, zastao je i pogledao oko sebe. Pošto nikog nije primetio, hteo je da se okrene i vrati.

Vajat se stvori pred njim kao da je iz zemlje iznikao.

— Hajdete!

— Hej, pa vi ste sami?

Maršal ga dokopa za mišicu i naglo privuče. Ringo glasno uzviknu, otrže se i htede nazad, ali ga užasan udarac desne pesnice maršala Erpa prilepi za zid Flisove galerije.

Dok Holidej ga prihvati, a onda pusti da padne kraj njega na zemlju.

— Ovoga smo uhvatili, rekao je šapatom.

— Taj nam je sasvim dovoljan, uzvratil maršal. Prebacivši onesvešćenog Ringa preko ramena, hitrim koracima grabili su prema kući Džona Kluma. Žestoka pucnjava u O.K. Koralu izmamila je starog gradonačelnika na vrata.

— To sam ja gradonačelniče, doviknu maršal.

Klum mu je spremno pomogao da unesu zatvorenika u kuću.

Dok je za svaki slučaj sačekao nekoliko trenutaka na ulazu, a onda i sam hramajući ušao u kuću. Stali su kraj prozora ne palivši svetlo i posmatrali ulicu

U O.K. Koralu je sve bilo tiho. Razbojnici se nisu usudili da izađu. Bili su, naime, uvereni da se nalaze u klopki. Ono što je pre dve godine još bilo moguće, naime proći pored štale i kancelarije, i izbiti na ulicu Alen, sada je postalo isključeno, jer su novi vlasnici susednog imanja zatvorili prolaz. Prema tome, put koji je Ajk Klanton dvadeset šestog oktobra 1881 koristio da se povuče, videvši da su u borbi pali njegov

mlađi brat Bil i prijatelj Frenk i Tom Meklover, sada više niko nije mogao da koristi.

Džona Ringa su vezali i stavili mu krp u usta, a zatim smestili u ostavu u kojoj je Lik Šort nedavno zaključao veću grupu zločinaca.

Vajat opet krete prema vratima, a Holidej za njim. Maršal je hteo da ga spreči.

— Dok, nema nikakve svrhe, vi se jedva krećete.

— Idem s vama, uporno je govorio kockar. Dva minuta kasnije, stajali su nedaleko od ulaza u koral.

— Botis izlazi napolje! doviknu maršal.

Niko nije odgovorio.

— Čekaću tačno jedan minut Botis, ako onda ne budeš ovde na ulici Frimont, iskijaće tvoji prijatelji.

Naravno, i Botis je krenuo kao i Džoni Ringo, uostalom.

I tri ostala lupeža doživela su istu sudbinu. Izlazili su jedan za drugim na ulicu, gde su ih dva prijatelja razoružala i vezala. Sve su to činili zbog toga, da niko od njih ne sazna da se uopšte ne radi o klopki i da pred sobom imaju samo dva protivnika. Vezivanje je bilo Holidejev posao. Maršal je čuvao ulaz u koral, kako ne bi doživio neprijatno iznenađenje. Svi do jednog odvedeni su kod gradonačelnika i zaključani u osiguranu ostavu.

Kada je sve bilo obavljeno, Dok Holidej klonu u naslonjaču u dnevnoj sobi Džona Kluma i obema rukama pritisnu desno bedro.

— Prokletstvo, on je doista teško ranjen, rekao je gradonačelnik pokazujući na tanak mlaz krvi koji je vodio od ulaza sve do naslonjače na kojoj je kockar sedeo.

— Nije ništa značajno, odmahnu Džordžijanac. Krvarenje ne može da prestane kada ranjenik trči, to je bar poznato.

Međutim, Klum i Vajat su videli kako grčevito steže zube da bi prikrrio bol.

Džoni Ringo i njegova družina našli su se iza katanca. Opasni revolveraš je uvek vukao sa sobom bar pola tuceta ljudi, koje je istina, često menjao, ali je izgledalo da je svaka nova grupa gora od prethodne.

— Ove miševе smo za sada izbacili iz igre, zaključi Holidej, stavljaјуći cigaretu među zube.

Dobro se izrazio — miševi. Pacovi su, naime, još bili napolju na slobodi i čekali svoj trenutak.

..

Kada su Vajat i Dok stigli do glavne ulice, ugledali su ispred pošte veliku kočiju. Netremice su je posmatrali, tražeći putnike pogledom.

— Izgleda da kočija nije stigla sada nego znatno ranije, primeti maršal. Cenim da je već odavno tu.

Holidej je krenuo u pravcu pošte hramajući, ali ga njegov prijatelj maršal zaustavi i pokaza mu u pravcu „Grand” hotela.

Holidej je sledio Vajatov pogled i primetio svetlost na gornjem spratu. Poslednji prozor na levoj strani

bio je osvetljen — soba Džudi Holidej. Čutke su krenuli prema hotelu. Vajat je sačekao da se Dok popne na trem, pridržao vrata i ostao da stoji u predvorju. Kockar je krenuo uz stepenice. Nije morao da se penje gore, Džudi mu je već hitala u susret. Nekoliko trenutaka su se gledali međusobno, devojka je delovala za trenutak veoma uplašeno, a onda se pribrala. Snažno je zagrlila svog brata i pritisnula ga uz sebe.

— Oh Džoni, mucala je.

— Šta se dogodilo? upita Holidej hitro.

— Napali su nas. Bilo je to južno od grada.

— I?

— Sa mnom u kočiji su bila još dva putnika, stariji čovek i jedna žena. Razbojnici su zaklonili lice sivim maramama. Prinudili su vozača da skrene kola sa glavnog drumu. Na naše užasavanje vodili su nas pravo prema jednom obronku. Nas su naterali da izađemo iz kola, a onda su počeli da traže nešto među pošiljkama. Čitav sat su sedeli jedan uz drugog i otvarali sve kovertе čitajući pisma. Pošto Tombston prima dosta pisama, trebalo im je mnogo vremena. Kada su to obavili, počeli su da isprežu kola u nameri da ih prevrnu. Kola su se sunovratila niz obronak, prevrnuća, i zadržala na jednom busenu. Čak su vozača i starog putnika prinudili da im pomažu.

— I šta je dalje bilo?

— Pa u stvari ništa više, jer se iznenada pojavio Lik Šort.

— Lik Šort?

— Da, iznenada se pojavio i jedan od razbojnika je već u sledećem trenutku ležao na zemlji onesvešćen Teksašaninovom pesnicom. Ostala dvojica su podigla spremno reke. Nisam ni trepnula, a Teksašanin ih je već razoružao. Tada su morali da podignu poštansku kočiju i postavе na točkove, što je bilo daleko teže nego prevrnuti. Da im Šort nije pomagao, sigurno ne bi uspeali.

Holidej je trljao bradu.

— Treba li to da znači da se Lik ponovo vratio u Tombston?

— Kako, zar ne znaš da se vratio? Pa doveo je onu trojicu u zatvor.

Holidej se okrete i značajno pogleda maršala. Ovaj je stajao na vratima i lagano prilazio Džudi pružajući joj ruku.

— Gospođice Holidej, ne morate da ponavljate priču, jer sam čuo sve od reči do reči. Raduje me što vas ponovo vidim.

— Vaši zatvorenici maršale su već sledećeg jutra sprovedeni dalje, obavestila ga je Džudi.

Vajat Erp i Dok Holidej su se uputili u kancelariju i našli u zatvoru trojicu razbojnika, ali od Lika Šorta nije bilo ni traga. Pošto su pregledali dvorište i štalu, maršal zaključio:

— On je otišao.

Stajali su neko vreme jedan kraj drugoga.

— Hm, odluči Holidej. Idem da vidim šta je sa mojom ranom.

Uputio se u pomoćnu prostoriju koja je ranije Virdžilu Erpu služila kao spavaća soba. Tu je očistio ranu i stavio zavoj. Srećom, metak ga je samo okrznuo.

Vajat je stajao sam u kancelariji. Čuo se topot kopita jednog konja. Jahač je zaustavio životinju pred kancelarijom, sjahao i krenuo tremom odlučnim korakom, zveckajući mamuzama.

Vajat je upravo sređivao municiju, a onda zastao osluškujući. Poznavao je taj korak. Čulo se kucanje i na Vajatovo „slobodno“, vrata su se otvorila.

U okviru je stajao visok snažan čovek širokih ramena, krupne glave, preplanulog lica i očiju koje su imale neki neobičan žućkasti sjaj. Nosio je smeđi šešir navučen na čelo, crnu maramu i sivu platnenu košulju. Kožni kaput mu je bio otvoren, tako da se videlo da nije naoružan. Pantalone su mu bile od punije smeđe tkanine i padale preko čizama sa visokim sarama. Na rukama je imao rukavice.

Iako ga je Vajat poznavao već više od sedam godina, činilo mu se da se za sve ovo vreme nije izmenio. Bio je to Ajk Klanton.

Veliki Ajk Klanton! Nabeđeni pobunjenik pokrajine Kočiz, koji je čitavu jednu deceniju gospodario ovim krajevima i predvodio najveću od svih bandi koja je na Zapadu ikad postojala. Stajao je kao od kamena isklesan i ispitivački posmatrao maršala.

U tom trenutku Vajat se pitao šta je to o čemu se ovaj čovek toliko razlikuje od ostalih. Šta ga izdiže iznad njih. Da li je to njegova impresivna pojava, koja ga uprkos jednostavnosti čini veličanstvenim. Ili je

to neverovatan mir, koji je iz njega zračio.

— Helo Vajat, rekao je dubokim glasom gotovo ne pokrećući usne.

— Helo Ajk! uzvрати mu maršal i nastavi svoj posao.

Rančer stupi u kancelariju i zatvori vrata za sobom. Ostao je da stoji uz zid. U kancelariji je vladala pritiskujuća tišina. Čulo se samo ravnomerno, tiho otkucavanje zidnog časovnika.

Ajk izvadi cigarilos iz džepa i kresnu palidrvce. Uvukao je dim, a onda rekao:

— Čuo sam da mi je brat ovde.

— Da, to je tačno, uzvрати maršal. Nije ga ni malo iznenadilo što je Ajk Klanton već obavešten o Finovom hapšenju. Znao je naime, da Ajk ima mnogo prijatelja koji ga redovno o svemu obaveštavaju.

— Za šta je optužen? promrši Ajk.

— Našao sam ga među članovima bande sivolikih u Lu Lonu.

Ponovo je nastao tajac. Ova tišina kidala je čak i hladnokrvnom maršalu nerve.

— Da Ajk, sreo sam ga među bandom s vešalima i to već treći put.

— Da li je učinio nešto što je protiv zakona?

Sada maršal iznenađeno podiže pogled.

— Zar vi ne nalazite da je protivzakonito pripadati bandi sivolikih?

— Tek treba da bude dokazano da je doista pripadao toj bandi.

— Čujte Ajk, kada biste psa svog suseda videli u čoporu besnih pasa, da li biste pitali je li taj pas besan?

Preko rančerovog lica preleti senka. Izvukao je cigarilos iz zuba i rekao tiho:

— Fin nije sivoliki.

Maršal nije uspeo da prikrije iznenađenje.

— Otkud biste vi to mogli da znate?

— Zato što ga poznajem, uzvratí Ajk. On nije čovek kome bi takva banda bila potrebna. Sećate se dobro da ni u ono vreme meni nije bio potreban. Isto tako nije sada potreban sivolikim. Sigurno ne pripada toj družini.

— Zadatak je sudijske da to utvrdí.

Ajk je još neko vreme stajao, gledajući namršteno ispred sebe. Onda se naglo okrenuo i bez reči napustio kancelariju.

Na vratima Virdžilove spavaće sobe pojavio se Holidej.

— Šta vi mislite Dok? upitao je tiho.

— Nekoliko trenutaka sam mislio na ono što je Lik Šort rekao pre nego što je otišao. Rekao je naime, da je on maršal odmah bi uhapsio Ajka i sve stavio na jednu kartu. Onda bi se već pokazalo ko je ko i šta je šta.

— O tome smo često govorili, Dok. A šta ako on nije čovek za koga ga smatramo? Onda smo navukli sebi na vrat ceo Tombston. Bolje rečeno onaj deo građanstva, koji se za sada još uvek drži neutralno.

Dok Holidej priđe bliže hramajući.

— Da, na žalost, ta prokleta nedoumica stalno ostaje. A ono što o njegovom bratu mislim, više puta sam vam kazao. Možda i jeste doista tako; on ne pripada sivolikima. To je jedna ptica litalica, koja se pojavljuje čas ovde čas onde, ali uvek na pogrešnoj strani. On je skitnica, razbojnik i kada bi se obreo u nekoj robijašnici, sigurno bi bilo daleko bolje za celu pokrajinu Kočiz. U to sumnje nema. No, neka se tim pitanjem bavi sudija. Neko vreme su ćutali, a onda Holidej nastavi više za sebe:

— Imao sam iznenada osećaj da moram da istupim, da stanem pred njega, pogledam ga u lice i otvoreno upitam: „Ajk Klanton, da li ste vi vođa bande ljudi s vešalima? Jeste li vi taj tajanstveni vođa?”

Maršal klimnu glavom.

— Da, Dok i ja sam već nekoliko puta imao istu želju. No, uveravam vas bila bi to potpuna besmislica postavljati takvo pitanje. Ako je on vođa sivolikih, ujedno je i najopasniji čovek u ovom kraju i sigurno bi se na naše pitanje samo grohotom nasmejao. Slično stoji stvar sa Sirlí Bilom, Džoni Ringom, braćom Flanagan, Fergusonom, Klebornom i ostalima. A šta je s njima? Da li oni pripadaju sivolikima? Činjenica da su protiv mene, nije dovoljna. Sasvim je moguće da uopšte ne pripadaju toj zločinačkoj družini, iako je opšte poznato da su razbojnici i da su ranije bili članovi Klantonove bande. Međutim, ako je Ajk Klanton vođa bande, više je nego logično da su se svi oni sada pridružili novoj

razbojničkoj družini. Naše sumnje do danas nisu ničim potvrđene. Sve čim raspolažemo jesu neke, delimično osnovane, pretpostavke. To svakako otežava našu borbu protiv zločinačke družine koja kako smo videli ima sve više prijatelja. Ne mogu da poverujem da je najveći broj stanovnika Tombstona protiv mene. Naime, građani veoma dobro znaju šta će se dogoditi ako ovde ne vlada više čvrsta ruka zakona. Nekadašnji pripadnici Klantonove bande, koji možda vršljaju gradom na svoju ruku, ipak nam, u svakom slučaju veoma otežavaju borbu protiv sivolikih. Mi svoje, i onako ograničene snage, moramo da delimo na dve strane. Baš zbog toga sam odlučio da prema novim zatvorenicima za koje znam samo da su razbojnici, a ne i članovi bande sivolikih ovog puta postupim odlučno i nepomirljivo.

Maršal je doista imao mnogo razloga za to. Ono što se dogodilo u ulici Alen, nije bilo ništa drugo do otvoreni napad koji je vodio Džoni Ringo.

— Jednom sam gore u Koloradu lovio danima crnu pumu, sećao se Erp. Bio je to najžešći lov u mom životu. Kada sam je najzad na jednoj visoravni uhvatio na nišan puške, naleteo je ogroman bufalo između mene i pume. Sprečio me je da doista najzad uhvatim dugo gonjenu zver. Ovi lupeži koji tumaraju Tombstonom neodoljivo me podsećaju na tog bufala.

Borba tajnog zločinačkog saveza, ponovo se našla u fazi u kojoj jezičak

na vagi preteže na drugu stranu. Vajat je osetio da su se sivoliki sakupili u Tombstonu da bi zadali konačan udarac svom glavnom protivniku. U tome su im pomagali drugi neprijatelji maršala, koji nisu imali razloga da se sakrivaju: Sirli Bil, braća Flanagan, Ferguson, Pit Spens junior i Bil Kleborn. Najverovatnije ih je bilo još dosta, koji su pripadali ovoj grupi. Ti ljudi koji su maršalu stalno pretrčavali put i stvarali mu poteškoće i sprečavali ga da energičnije krene u napad protiv prikriivenog neprijatelja.

Vajat Erp je tu vrstu razbojnika poznavao. Međutim, nije znao ko su u gradu ljudi koji u džepovima nose sive marame. Razbojnici nisu bili tako glupi da daju maršalu otvoreno prilike da protiv njih dejstvuje. Jedini izuzetak je naravno bio Džoni Ringo. To je uostalom bilo tipično za njega. Inače, napad na sred ulice povlačio je za sobom više meseci zatvora.

Bez obzira na situaciju koja je bila krajnje nepovoljna i teška, maršala je ipak najteže pogodio podmukli napad Džona Behana na Lika Šorta.

Ovoj izuzetno hrabar i dobar čovek, vratio je kočiju na put, dovukao trojicu zatvorenika, a onda ponovo otišao. Niko od maršala nije mogao bolje da zna kako se osećao posle uvredljivog smenjivanja. Samo zbog toga je dobrovoljno otišao.

Ono što je Holidej rekao ukazivalo je na to da se bavio istim mislima kojim i maršal.

— U gradskoj većnici sedi neka varalica. Prosto ne mogu da pretpostavim da je toliko ljudi protiv Lika Šorta.

— U to sam čak uveren, složio se maršal. Poznajem sve ljude u savetu. Više i ona druga dvojica njegovih pajtaša su igrala prljavu igru. Na žalost Džon Klum to nije primetio. Iako ljudi baš nisu bili u nekom prijateljstvu sa Likom Šortom, morali bi biti sasvim ludi da oteraju tako sposobnog šerifa. On se do sada brinuo za njihovu sigurnost bolje od bilo kog drugog.

Holidej skide šešir sa kuke na zidu i stavi ga na glavu. Uputio se prema vratima.

— Idem da obiđem dečaka u hotelu Neli Kešmen.

Kada je kockar napustio kancelariju, Vajat ugasi petrolejku i izađe na trem.

U glavnoj ulici je još uvek bilo živo. Život u ovom čudnom, opasnom Tombstonu tekao dalje kao da se ništa nije dogodilo i kao da je sve u najboljem redu. Ipak dogodilo se nešto veoma krupno: grad je pre nekoliko sati oterao svog najboljeg čuvara zakona.

Bedni Tombstone! Nebo nad tobom postaje sve mračnije, a ti to i ne primećuješ! Banda sivolikih se uvukla u grad kao kuga, koja se ne može izlečiti.

Čak su građani išli na ruku širenju zaraze.

Nije bilo sumnje da je nepomirljivi borac maršal Erp, u svojoj borbi protiv bande sivolikih došao do veoma kritične tačke. I onako su bili sasvim sami njih trojica, što je ote-

žavalo stvar. Sada je pak Lik Šort napustio svoje mesto ponižen i uvređen, a Dok Holidej je bio ozbiljnije ranjen.

Osećaj bezgranične usamljenosti uvukao se u srce čoveka iz Misurija. Stegnutih zuba stajao je na tremu i posmatrao ulicu.

* * *

U sobi Džimija Barkera gorela je mala svetiljka. Dečak je bleđa lica ležao zavaljen u jastuk i zatvorio oči. Njegova sestra sedela je satima uz njegovu postelju i posmatrala ga. Neli Kešmen je imala muke da nagovori mladu devojkicu da pojede nekoliko zalogaja.

Sati su prolazili.

Izenada se Lizi učini da Džimi otvara oči. Nije smela da trepne da se nešto ne promeni. Najzad je prošaputala:

— Džimi!

Dečak je pogleda i lagano pokrenu usne.

— Lizi šta se dogodilo?

Devojka je spremno ustala i nagla se nad brata. Glas joj je podrhtavao:

— Ništa strašno. Dok smo sedeli napolju na kolima neko je pucao. Najverovatnije slučajno. Metak je zalutao i pogodio te u rame. Nije ništa opasno brate. Metak ti je već odavno izvađen.

— Metak? iznenadi se Džimi. Zar sam ranjen?

— Da, ali nije ništa opasno Džimi, uveravam te, sve je u redu! Ako ti sad budem rekla ko te je operisao... Ne, ne bih smela to da ti kažem. Vrištaćeš od радости. Obećaj mi da ćeš biti sasvim miran.

— Da, naravno Lizi, samo mi reci, preklinjao je dečak.

— Dok Holidej.

— Dok... Holidej? promuća Džimi, iznenada ga obli rumenilo od uzbuđenja. Dok Holidej mi je izvukao metak?

— Da. Osim toga, bio si u pravu; ona dva čoveka koja smo usput sreli, bili su Vajat Erp i Dok Holidej. Treći na belom konju, je razbojnik koga su usput uhapsili.

— Maršal, reče dečak tiho, da, znao sam. Onaj drugi je dakle bio Dok Holidej? Otkud ti to sad znaš?

— Maršal je došao odmah pošto je pucanj odjeknuo. Poslao je hotel-skoḡ slugu u kancelariju da dovede Doka Holideja. Dok je odmah došao i izvadio ti metak iz ramena.

Iscrpljeni Džimi je neko vreme ćutao odmarajući se, a onda upitao sestru:

— Jesi li bila prisutna?

— Naravno, uzvрати Lizi, namerno prećutavši da je Holidej hteo da je udalji iz sobe.

U to su se vrata tiho otvorila i stari Barker stupi u sobu. Kada je video da mu sin drži oči otvorene, na licu mu se pojavi osmeh.

— Sine, kako se osećaš?

— Dobro, oče.

— Imaš li jake bolove?

— Ne, uopšte nemam. Lizi mi je ispričala da je maršal bio ovde, i da

mi je Dok Holidej izvukao metak iz ramena.

— Jeste, ali o tome ćemo kasnije govoriti, Džimi. Najbolje je da sada malo spavaš.

— Ne želim da spavam oče, molim te pričaj mi o Vajat Erpu i Dok Holideju.

Džon Barker izmenja pogled sa ćerkom, nakašlja se i upravo htede da počne priču, kada se na vratima začu kucanje.

— Da, javi se stari Barker.

Vrata se otvoriše i na njima se pojavi kockar.

Mali Džimi je gledao u pravcu vrata kao omađijan.

— Vi ste Dok Holidej, zar ne? Džordžijanac skide šešir i potvrdi.

— Da, Džimi.

Lagano je prišao podnožnju kreveta i pogledao dečakovo lice.

— Kako se osećaš?

— Dobro, mister Holidej, sasvim dobro.

— To me raduje, uskoro ćeš biti zdrav i moći da trčiš naokolo.

— Da, dečije lice sijalo je od radosti. Odmah sam vas prepoznao kada ste sustigli naša kola, mister Holidej. Poznao sam i maršala, pitajte moju sestru.

Neko vreme je ćutao, a onda dođao:

— Ovde je lepo u Tombstonu, mister Holidej.

Zaneseni dečak nije ni slutio da tim rečima ne čini nikakvu ljubaznost. Nastavio je da priča:

— Baš mi je žao što ne možemo da ostanemo ovde, nego nastavljamo put.

Holidej podiže glavu. i zagleda se Džonu Barkeru pravo u oči

— Vi hoćete još dalje na Zapad?

Barker provuče prste kroz sedu kosu.

— Da, rekao je uzdišući, iako još ne znam kuda bih. Napustio sam Nju Orleans, zato što tamo više nikom nisam bio potreban.

Džordžijanac je posmatrao izbora-no lice proseglog advokata. Bio je dobar poznavalac ljudi i znao da pred sobom ima neobičnu osobu.

— Mnogi ljudi su došli na zapad mister Barker, da potraže ovde novi zavičaj. Smem li da pitam šta ste po zanimanju?

— Otac je advokat, umeša se mali Džimi. U Nju Orleansu je branio Džošu Simeona, crnca. Možda ste čitali o tome?

Lice advokata obli rumenilo.

— Ne bi trebalo toliko da govoriš, Džimi.

Holidej se sada okrete sasvim prema advokatu.

— Vi ste dakle doktor Barker? upitao je tiho.

— Jesam, uzvratu advokat muklim glasom.

— Čitao sam o vašem slučaju, i veoma me raduje što sam vas upoznao. Dok je to govorio Holidej je ustao i pružio Barkeru ruku.

Nesrećnom advokatu, koga su u starom zavičaju kamenovali i oterali odande, bila je velika čast, što mu čuveni Dok Holidej pruža ruku. Odjednom, kao da je najveći deo briga i osećanja poniženja nestao.

— Možda ne biste morali ni da idete dalje mister Barker, nastavio je kockar zamišljeno. Tombston je veoma živ grad koji stalno raste. Mi istina, imamo ovde advokata, ali on je veoma star čovek i koliko mi je poznato, hoće da ustupi nekom svoju kancelariju i povuče se u Los Anđeles kod svoje ćerke. Zar to ne bi bilo nešto za vas, mister Barker?

Advokat je bio očigledno zbunjen.

— Ne znam tačno, doktore Holidej. Možda nije baš tako jednostavno čoveku iz Nju Orleansa da živi u ovom gradu na zapadu.

— Nije teže nego tamo, doktore Barker. Za tako pravičnog i tako hrabrog advokata kakvi ste vi, biće dovoljno posla.

U tom trenutku ni jedan od dvojice nije slutio da će Džon Barker postati najpoznatiji pravozastupnik u Tombstonu i da će jednog dana

njegovo ime biti vezano za ovaj grad, kao što je bilo vezano i ime maršala Erpa.

Holidej se obrati dečaku:

— Dakle Džimi budi dobar. Sutra ću te ponovo obići. Siguran sam da ćeš uskoro sasvim ozdraviti.

Podigao je ruku u znak pozdrava i napustio sobu.

* *

Vajat Erp je napustio kancelariju kada se već noć spustila. Uputio se u hotel Neli Kešmen, gde je imao iznajmljenu sobu. Po običaju nije krenuo sredinom ulice, tako da je uspeo da primeti obrise nečeg čudnog na uglu do Nelinog hotela. Zastao je i primetio da se vešala dižu u pravcu neba. To je dakle bila ta čudna senka za koju je u prvom trenutku pomislio da je čovek.

Vešala!

Obeležje zločina bande sivolikih!

Maršal je zastao na mestu kao ukopan. Dobro je znao šta taj avetinjski znak znači: banda ljudi s vešalima nameravala je da ubije svog protivnika.

Često je video taj grozni znak i veoma često stigao prekasno.

Članovi bande su nemilosrdno izvlačili svoje žrtve iz kuća i ubijali ih. Svako koji im je stao na put bio

je uništen, bez obzira ko to bio. U ovom hotelu stanovao je Dok Holidej! Maršal je zastao nekoliko trenutaka, a onda potrčao preko ulice, šmugnuo u Mek Kijevu kuću, prešao njegovo dvorište, prebacio se preko zida i nastavio da trči preko brisanog prostora ka hotelu Neli Kešmen, tačno u pravcu strane na kojoj se nalazila soba Doka Holideja. Prozor je bio zatvoren. Međutim, plašilo ga je to što je znao da Holidej spava pri otvorenom prozoru. Oprezno je kucao na prijateljev prozor. Odmah se čulo škljocanje revolvera.

— Dok, to sam ja. Da li se nešto dogodilo?

Vajat je čuo kako neko ustaje iz postelje.

— Ne, Vajat, ništa se nije dogodilo. Sačekajte.

Kockarevo lice pojavi se na prozoru.

— Šta je trebalo da se dogodi? upitao je tiho.

— Pred kućom stoje vešala.

Holidej nije odmah odgovorio. Razmišljao je nekoliko trenutaka, a onda se obukao i opasao oružje. Zatim se vratio do prozora, prebacio napolje, a onda ponovo privukao prozor.

Nisu razgovarali. Nečujno, kao Apači, šunjali su se oko velike zgrade.

Međutim, ništa nisu otkrili. Nasta-

vili su da se šunjaju duž zgrade sve do jednog prozorčića.

— Evo! Znete li možda ko ovde stanuje?

— Ne baš tačno. Stari Sem bi mogao eventualno tu da stanuje...

Kockar zastade u pola rečenice. Još danas u podne razmišljao je o pucnju i metku koji se odbio o mesinganu bravu, a zatim pogodio dečaka u rame.

Zbog čega li se razbojnička družina okomila baš na crnca? Verovatno zbog toga da unese neku vrstu pometnje, da potpale „vatrau“, što je inače sivolikima bilo svojstveno. A šta bi inače mogao da bude povod da se ovi zločinci ustreme na jednog sedokosog slugu. Uopšte nije dolazio u pitanje kao nekakav ozbiljan protivnik ili neprijatelj. To su sve bila nagađanja. Inače, bilo je veoma teško otkriti pravi razlog, koji je razbojнике naterao na tako nešto.

Pošto je bilo suviše opasno ući u sobu, maršal je uzeo nekoliko sitnih kamičaka i počeo da ubacuje unutra.

Potrajalo je neko vreme pre nego što se oglasio crni Sem. Najzad se zabelasala košulja u mraku.

— Da li je sve u redu Sem? pitao je maršal.

Crnac je odmah poznao Vajatov glas i uzvratilo ljubazno:

— Sve je u redu, mister Erp.

Nedaleko od ulaznih vrata nalazila se soba Neli Kešmen. Posle deset minuta ispitivanja dva prijatelja iz Dodž Sitija su se uverila da se u hotelu ništa nije dogodilo.

Crni Sem je tiho kucao na vrata svoje gazdarice.

Kada je Neli saznala šta se dogodilo, krenula je od sobe do sobe i kucala na sva vrata. Razgovarala je sa svim gostima nalazivši neki izgovor što ih uznemirava.

Lizi, koja je smestila postelju u Džimijevu sobu, da bi bdila nad bratom, kada je čula kucanje izašla je u hodnik.

— Da li se nešto dogodilo gospođo?

— Ne, Lizi, ostanite samo kraj svog brata, sve je u redu.

— Učinilo mi se da je neko zvao, mora biti da sam sanjala.

Crnac Sem je ukonio vešala ispred vrata i uvukao ih u dvorište, a onda sva vrata brižljivo zaključao. Za to vreme su Vajat Erp i Dok Holidej pretražili štale, podrum i šupe.

Šta li su trebala da znače ta vešala?

— Možda ste vi baš u odlučujućem trenutku omeli razbojнике Vajat, reče kockar.

To je naravno bilo moguće: Kada

je čovek iz Misurija naišao, razbojnici su se razbežali ne obavivši posao. Tako su vešala neki minut pre-rano postavljena i napad koji je bio usmeren na nekog od gostiju u hotelu Neli Kešmen nije ostvaren. Vajat Erp nije ni pomišljao da legne. Znao je da ovaj hotel treba po svaku cenu čuvati.

Iako je kockar još uvek osećao bolove u bedru, ponudio se da čuva stražu. Vajat se vratio u kancelariju da probudi pomoćnika.

Stigao je do kraja ulice Alen, a onda na svoje veliko iznenađenje ispred same kancelarije ugledao vešala ista onakva kakva su bila postavljena ispred hotela.

Čovek iz Misurija je odmah potegao iz futrole svoj teški bantlajn specijal i napregnuto osluškivao u pravcu kancelarije.

U „Kristal Palasu” još uvek je gorelo svetlo, a isto tako i u „Oriental” salunu. Brzo je prešao na drugu stranu ulice, uvukao se u prolaz između dveju kuća, preskočio visoki zid i obreo se kraj ograde dvorišta iza šerifske kancelarije.

Učinilo mu se da je unutra sve mirno i tiho. Ipak, ostao je osluškujući i čekao. Nije trepnuo. Posle izvesnog vremena vešto se prebacio preko ograde i pritajio kraj šupe u dvorištu šerifske kancelarije.

Ležao je priljubljen uz zemlju. Čulo se neko čangrljanje oko drva, koja su pomoćnici koristili za potpalu. Verovatno neki miš. Ostao je u istom položaju usredsredivši svu pažnju na osluškivanje šumova oko dvorišnih vrata. U tome su ga ome-

tali konji u štali koji su s vremena na vreme udarali kopitama o tle.

Maršal se odmah stvorio kraj štal-skih vrata, otvori ih i zgrčen pođe napred. Išao je oprezno duž boksova. Kada je stigao do gornjih vrata, bilo mu je jasno da u štali nema nikog stranog. Ponovo se vratio nazad, odškrinuo vrata štale i pogledao prema dvorišnim vratima.

Da li se vara, ili su se doista tamno vrata jedva primetno otvorila. Da, nema sumnje, otvorila su se.

Vajat je ostao na ulazu štale i čekao. Onda je primetio ruku kako opipava vrata, a nešto kasnije i glavu. Čovek je stajao zgrčen na vratima i napregnuto motrio dvorište. Stajao je tako nekoliko trenuta, a onda se maršalu učinilo da namerava da se vrati unutra. Međutim, umesto da se vrati sišao je niz stepenice u dvorište. Maršal je svoj veliki revolver proturio kroz odškrinuta vrata štale. U to se čovek nakašlja. Po tom kašlju maršal odmah poznade jednog mladog pomoćnika šerifa.

— Da li je sve u redu Rik, doviku mu Vajat.

Čovek se trže i izvuče revolver iz opasača.

— Jeste li vi maršale? došapnuo je.

— Da, ja sam. Je li sve u redu?

— Na žalost, nije gazda. Napolju na ulicu su postavili vešala. Bila su četvorica, dobro sam ih video. Kada sam hteo da izletim napolje, otac me je zadržao.

— Vaš otac je bio u pravu. Ne bi

imalo naročite svrhe izleteti baš u tom trenutku.

— Da li ste videli vešala, maršale?

— Video sam. Je li se nešto desilo u kancelariji?

— Ne, nije ništa, mister Erp.

— To je dobro, vratite se nazad.

Mladi pomoćnik odmah posluša.

Vajat je još neko vreme ostao na vratima štale, a onda najzad napustio dvorište i izbio na ulicu. Alen, koristeći se zaobilaznim putem.

Nalazio se udaljen oko dvadeset jardi od šerifske kancelarije. Pa ipak mogao je odatle sasvim jasno da vidi obrise vešala.

Kako je banda samo vešto i brzo dejstvovala. Inače, kada bi se postavljala vešala, kao što je poznato, trebalo je prvo iskopati rupu u zemlji, i uglaviti stub. Međutim, maršal je već tačno znao sistem rada sivolikih: dva čoveka su držala stražu, dvojica su kopala rupu a dvojica postavljala grede, zatrpala zemlju a onda još u visini stuba na tremu u kojem su postavili vešala, prebacili konopac kako bi pričvrstili gornji deo vešala.

Maršal je posmatrao tamni trem kancelarije i čekao.

Ovaj donji deo ulice Alen, bio je miran i sumoran.

Gore ispred „Kristal Palasa” su se otvorila vrata, jedan čovek izađe na trem. Maršal je video da nosi svetlo odelo, i ništa više. Nepoznati se uklonio sa ulaza i stupio na ulicu približavajući se konju. Odvezao je uzde i vinuo se u sedlo. Onda je lagano poterao konja.

Ovde, ispred kancelarije sve je bilo mirno.

Šta su trebala da znače ta vešala? Možda su ljudi sa sivim maramama postavili vešala samo radi toga da zaplaše stanovništvo i uvedu teror. Ili, se možda nešto drugo iza toga krije.

Vajat Erp je odlučio da ne uklanja još vešala ispred kancelarije. Možda će se sivoliki još jednom vratiti. Bili su kao pacovi i stalno se noću šunjali gradom, pojavljivali su se tamo gde ih niko nije očekivao i to baš u trenutku kada je veliki „mačak” bio negde dalje.

Maršal je već verovao da uzalud ovde čeka, kad se na „Kristal Palasu” otvoriše ponovo vrata i nekoliko kasnih gostiju izađe na ulicu. Nije pošao prema konju, koji je u ovoj hladnoj noći verovatno nestrpljivo čekao svog gazdu, nego je prešao ulicu i krenuo kraj tremova. Kada se našao u blizini šerifske kancelarije, iznenada je stao. Zaklonjen u senci jedne kuće, Vajat je napregnuo to očekivao šta će se dogoditi.

Tišina!

Maršal je čak poverovao da je čovek nestao u jednoj od kuća. Iznenada međutim, nepoznati se pojavio ispred trema, oprezno je sišao niz stepenica na ulicu, ponovo zastao, pohitao prema šerifskoj kancelariji i ponovo stao ispred samih vešala. Bio je to čovek oborenih ramena. Na glavi je imao tipičan mali kalifornijski šešir i kaput do kalena. Na neki način je pri blagoj svetlosti zvezda, ispod vešala delovao ave-tinjski. Iznenada čovek učini pok-

rc! kao da će da uhvati stub vešala ili možda konopce, kojima su bila pričvršćena za stub trema, a onda se naglo okrete i potrča dalje. Maršal mu je bio za petama.

— Stojte!

Čovek se dokopao senke sledećeg trema i zastao kao ukopan. No, kada, je video maršala kako se pojavio na ulici počeo je da trči u paničnom bekstvu.

Vajat nije trčao za njim. Izabrao je bolji način: presekao mu je put da bi ga sačekao ispred Fergusonove prodavnice. Međutim, neoprezno se sapleo o veliki kamen i žestoko udario glavom u ivicu trema. Ostao je da leži i gotovo podsvesno osetio da je begunac zastao. Maršal je opipavao oko sebe tražeći bantlajn specijal, koji mu je pri padu ispao iz futrole. Naprezao se da se podigne na laktove, ali mu je pred očima sve bilo crno.

Uskoro su se ponovo čuli koraci begunca. Najzad se Vajat malo povratio. Podigao se na levo koleno, i protresao glavu. Tada je begunac već uspeo da šmugne u otvoreno dvorište pilane. Ako je poznavao dobro ovo dvorište, sigurno će mu uspeti da pobjegne.

Vajat se uspravio i teturajući pošao prema Fergusonovom dvorištu. Naslonio se na ogradu i počeo da opipava. Kad se najzad dokopao pilane osetio je kako mu krv teče niz čelo u desno oko i dalje niz obraz. Osluškivao je neko vreme.

Ništa!

Nepoznati je umakao. Vajat se okrete, pređe ulicu i uputi u šerifsku kancelariju. Kada je otvorio vrata, pomoćnik koji je bio na noćnoj straži pođe mu u susret.

— Helo gazda, jeste li nešto primetili?

— Ne, nisam.

— Malopre mi se učinilo da je neko bio pred kućom, možda sam se prevario.

— Hajde, uklonimo ova vešala.

— O! rajt, gazda.

Izašli su na trem. U tom trenutku maršal otkri pri dnu vešala komadić hartije pričvršćen ekserom. Pošto su rasturili vešala i uvukli ih u dvorište, čovek iz Misurija ode u Virdžilovu spavaću sobu, upali lampu i sede na postelju. Izvukao je cedulju iz džepa, ispravio je i pročitao slova ispisana crnim mastilom: „Vajat Erpu koji će sutra umreti. Očekujem te u dvanaest sati, tačno u podne u OK Koralu. Doći ćeš i umreti.” Umesto potpisa bio je nacrtan veliki trougao.

Kad je Vajat slučajno okrenuo cedulju, ustanovio je da i na drugoj strani nešto piše:

„Ceo grad zna da sam te izazvao na dvoboj, isto onako kao što si bio pozvan na dvoboj u OK Koral dvadeset šestog oktobra 1881. godine. Doći ćeš i umreti!” I tu je takođe umesto potpisa bio nacrtan trougao.

Maršal se spusti na postelju i du-

boko udahnu vazduh. Ono što je pročitao ni malo ga nije iznenadilo. Bilo mu je jasno da veliki vođa sivolikih čeka trenutak da ga ubije, i da se upravo zbog toga i zadržava ovde u ovom opasnom gradu. Sada ga je izazvao otvoreno na dvoboj. Verovatno je ovakve poruke ostavio i na drugim mestima u gradu.

Vajat ustade sa postelje i uđe u kancelariju.

— Držite oči otvorene momče, rekao je pomoćniku, a onda izašao iz kancelarije i krenuo Petom ulicom prema hotelu Neli Kešmen.

Dok Holidej mu je krenuo u susret iz predvorja. Zajedno su se uputili u dvorište gde je Sem položio vešala. Holidej vide kako se maršal saginje i opipava grede. Iznenađeno se čulo lako šuštanje. Vajat kresnu šibicu i kockar vide da njegov prijatelj drži u ruci cedulju. I na ovom komadu papira bile su ispisane iste reči, kao i na cedulji koju je nedavno pročitao.

Pružio je kockaru papir, pustio ga da pročita, a onda rekao:

— Isto to sam našao pričvršćeno za vešala ispred šerifske kancelarije.

— Ah, tako dakle, teku stvari, zaključujući Holidej. Nije loše za promenu. Smem se kladiti da je slična poruka ispred Gradske većnice i na još neko-

liko upadljivih mesta u ovom vrlom gradu.

Odmah su krenuli i doista ispred sudnice su našli vešala na koja je takođe bila pričvršćena cedulja. Ista stvar bila je i kraj Flisove galerije u ulici Frimont ispred samog OK Korala. Maršal zastade.

— Ne moramo dalje, bili ste u pravu. Naš prijatelj je svoj čudni izazov na dvoboj raspodelio ravnomerno po celom gradu. Mislim da možemo sada na počinak. Sva ta vešala odnose se na jednog jedinog čoveka, a kako je planirano, on ne treba da umre do sutra u podne.

X

Vajat je već u pola osam ujutro bio u kancelariji.

Dva mlada pomoćnika potrčala su mu u susret i pružila nekoliko cedulja.

— Mister Erp. Na devet mesta u gradu postavljena su vešala i na svima je ...

Maršal odmahnu rukom.

— Da, da, znam. Mašio se za džep i izvukao četiri cedulje koje je sam u toku noći sakupio.

Odani mladići su bleđa lica posmatrali maršala. Činilo im se da su

pokreti dvog odlučnog čoveka odjednom postali umorni i teški.

Lagano je seo za pisaći sto, izvukao list hartije iz fioke, zamočio pero i počeo da piše. Pismo je bilo upućeno Liku.

„Zao mi je što ste na taj način otišli. Na žalost još nisam imao prilike da otkrijem naličje odluke gradskog saveta. Međutim, uveren sam da je među okupljenima neko bio varalica i da je falsifikovao cedulje. Naravno, iza toga se krije opet neko drugi, Behan ili možda čak Ajk Klanton.

Veliko vam hvala što ste izvukli Džudi Holidej iz neprilike. Ona trojica koju ste sredili i uhapsili, a zatim doveli ovamo, pripadaju bandi ljudi s vešalima. Našao sam im u džepovima sive marame. Jedan od njih je čak imao prsten sa usečnim trouglom.

Stvari u ovom trenutku stoje dosta loše, ali se nadam da će se sve srediti.

Holidej je juče na nesreću ranjen, metak ga je okrznuo, ali nešto ozbiljnije. Pogoden je u bedro, tako da hramlje.

Danas u podne imam razgovor sa našim tajanstvenim prijateljem. Za taj razgovor izabrao je ni manje ni više nego OK Koral. Ako je to Ajk, u šta ste vi čvrsto uvereni, onda

vam obećavam da iz koralu više neće izaći. Nije isključeno da će mi iza leđa biti još tuce lupeža, pa ću dobiti kartu za pakao. No, u taj pakao krenuću sigurno zajedno sa vođom.

Dragi Lik hteo bih da vam zahvalim na svemu što ste za mene učinili, na vašoj pomoći u Tombstonu. Nadam se da ne mislite više loše o nama. Dugujemo vam još platu za jedan mesec, pa vam i nju danas u podne šaljem poštom.

Potpuno vas shvatam i verovatno bi na vašem mestu postupio isto. Meri En je doista dobra i mila devojka. Sve najbolje od sveg srca želi vam vaš Vajat Erp.”

Savio je pismo, stavio u omot i zatvorio.

— Slušaj, rekao je jednom od pomoćnika, koji je upravo pripremao kafu za zatvorenike. Ukoliko u jedan sat ne budem došao nazad, odnesi ovo pismo na poštu.

Mladi pomoćnik je svog šefa gledao krajnje zbunjeno.

— Ol rajt mister Erp, jedva je procedio kroz zube, krijući svoje blede lice.

Iako se maršal trudio da ne priča o onome što predstoji i onome od čega strahuje, mladić je ipak shvatio: maršal smatra da nije isključeno da se neće vratiti iz OK Koralal

Oko devet sati je čovek iz Misurija otišao u Hatavejevu konjušnicu iz koje su u toku noći ukradena dva konja. Dok je razgovarao sa vlasnikom konjušnice misli su mu daleko odlutale. Dvumio se da li da odjahi do Klantonovog ranča.

Kako je bilo neprijatno kada čovek tako iznenada izgubi prijatelja i saveznika kakav je bio Lik Šort! Ni Dok Holidej nije bio u punoj formi. Pored rane, i nedavni težak napad stare bolesti prilično ga je izbacio iz koloseka. Maršal je dakle morao sam da prihvati izazov tajanstvenog vođe sivolikih.

Možda bi ipak bilo dobro da izjahi do Klantonovog ranča i utvrdi da li je Ajk kod kuće.

Razmišljajući tako došao je do zaključka da to u stvari i nema nekog naročitog smisla. Konačno, do ranča ga je delilo osamnaest milja. Osamnaest u povratku, značilo je trideset šest.

Dugo i naporno jahanje! Ako hoće u podne da stoji u Frimont ulici bistre glave i sigurne ruke, trebalo bi da odustane od takvog puta.

Ponašao se kao da je ovaj dan sličan svim ostalima. Bavio se uobičajenim poslovima. Prošetao je do rudarskog naselja, i posetio starog Džordana, pošto je ovaj podneo pri-

javu da ga je sused udario pesnicom u lice. Pola sata kasnije Vajjat se obreo nedaleko od mesnog groblja ispred kolibe meleza Fabija, koga je krčmar zbog prevare u računu optužio. Odmah zatim otišao je do prodavnice mešovitom robom koju su držale sestre Harlinger. Bilo je već jedanaest sati. Jedna od sestara dočekala je maršala jadikovkama.

— To je prava sramota za naš grad. Već po treći put nam neko proseca džakove sa brašnom ispred vrata. Kako može tako nešto da se događa maršale?

Čovek iz Misurija predloži ženama da neko vreme ne drže džakove ispred vrata.

— Mogli biste stalno da ih držite u radnji gospodo, i to je sasvim u redu.

— Tako vi mislite, maršale. Ja vam, međutim, tvrdim da ljudi ne kupuju ono što ne vide.

— Svakako, svakako. Ali, trenutno vremena nisu mirna, pa je bolje da svoje vlasništvo držite u kući. Rizik je znatno manji.

Vraćajući se u ulicu Alen, zaustavio se ispred krojačke radnje. Trgovac mu je nervozno mašući rukama govorio kako je jedna mušterija naručila odelo, ali nije došla

po njega. Taj kupac je krojaču bio potpuno nepoznat. Maršal odmahnu glavom.

— Kako ste mogli da potpuno nepoznatom čoveku sašijete tako skupo odelo, mister? Trebalo je za sve ove godine da steknete bolje iskustvo.

— Ali molim vas maršale, taj čovek je naručio odelo od sto dolara, kakvo Dok Holidej obično nosi.

— U redu, Dok Holideju ste mogli da sašijete takvo odelo, ali nipošto nekom koga nikad u životu niste videli. Ako vam taj čovek umakne ne plativši, sami ste krivi.

Bilo je deset do dvanaest, kada je ponovo ušao u kancelariju.

Desno kraj vrata, naslonjen na zid stajao je Dok Holidej. U uglu usana stajala mu je cigareta, a ruke su mu bile prekrštene na grudima.

— Idemo li? upitao je tiho.

Maršal je stajao i razmišljao o tim dvema rečima.

Te dve iste reči čuo je i onog kobnog dvadeset šestog oktobra, kada je sa svojom braćom Virdžilom i Morganom i Dok Holidejem krenuo odavde u pravcu OK Korala.

Brzo je odagnao te misli. Konačno, ove dve reči je često čuo od svog prijatelja. Najzad, nebrojeno puta su zajedno išli u okršaj. Pos-

tavljalo se međutim pitanje da li će ovog puta uopšte i doći do borbe.

Vajat priđe ormanu sa municijom i stavi u džep dve kutijice metaka kalibra četrdeset pet. Onda je izvukao oba revolvera iz futrole i rotirao doboše ispitujući ih.

— Ol rajt, idemo.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija napustila su kancelariju. Maršal je za trenutak još jednom zastao na vratima i okrenuo se. Video je jednog od pomoćnika kako stoji u hodniku i krši ruke.

Kada su stigli do ugla na kome se nalazio „Oriental” salun, Dok Holidej baci pogled prema „Grand” hotelu. Nalazio se osam zgrada dalje na levoj strani ulice.

— Mogli bismo ovom ulicom, zar ne?

Maršal se složi. Holidejeva želja mu je bila sasvim razumljiva. Nije hteo da ga sestra vidi. Kao i ceo grad, uostalom i Džudi je u međuvremenu saznala šta se sprema.

Već su gotovo zamakli, kada jedan zvonki ženski glas pozva Holideja. Ovaj se beskraino mirno okrete.

Međutim, to nije bila Džudi Holidej. Ulicom je trčala žena srednjeg rasta, lepog lica i zanosno lepih smaragdnozelenih očiju. Dok je trčala, kovrdžava meka riđa kosa se le-

lujala. Bila je to kockarka Laura Higinš. Kada je stigla do Džordžijanaca s velikom mukom je uspevala da prikrije drhtanje u glasu.

— Dok, vaša sestra bi želela da vas vidi.

Ćutanje.

Tek posle nekoliko trenutaka Holidej pogleda Lauru pravo u oči.

— Šta želi? pitao je muklim glasom.

— Ne oseća se dobro, to je verovatno od velike doze sredstva za spavanje, koje su joj razbojnici dali.

Holidej izvuče sat iz džepa.

— Recite joj molim vas da ću doći za pola sata.

Maršala koji je stajao iza Holideja podiđe jeza. Znači opet su krenuli putem prema OK Koralu, u stvari uzanom dvorištu iz koga su se posle žestoke pucnjave pravim čudom izvukli.

— Izvinite sada molim vas Laura, rekao je kockar blago se naklonivši. Onda se okrenuo i nastavio put za maršalom.

Bilo je nekoliko minuta pre dva-naest kada su stigli do ugla ulice Frimont.

Neka čudna, pritiskujuća tišina vladala je u ulici. Međutim, nije to bila podneyna tišina koja vlada ka-

da građani Tombstona sede u svojim naslonjačama ili se povuku na podnevni počinak.

Ceo Tombston je znao šta se zbiva. Stajali su iza prozora da bi pogledom pratili dvojicu ljudi koji su koračali ćutke jedan uz drugoga, da bi još jednom stavili svoje živote na kocku za „zahvalni grad.”

U dugačkom hodniku hotela stajao je doktor Barker i upitao crnog Sema zbog čega u gradu vlada takva neobična tišina.

Malopre je izlazio u grad i kupio Džimu šećerlemu.

— Zar ne znate mister, upita crnac razrogačivši oči. Gore u Frimont ulici se opet nešto zbiva. Sivoliki razbojnici su izazvali Vajata Erpa na dvoboj.

— Šta je sad to? promuća advokat prebledevši.

Predusretljivi Sem ga u nekoliko reči obavesti o svemu.

— I, znači, ljudi sada puštaju maršala da ide sam?

— Naravno da ga puštaju samog. Čak su Lika Šorta izbacili, a Dok Holidej je, kao što znate, ozbiljnije rahjen. Uostalom, to je i želeo veliki vođa bande s maskama.

— Ali to je neopisiva podlost, zaključio advokat. Onda je bacio pogled na veliki sat u predvorju ko-

ji je pokazivao dva minuta do dvanaest.

— Da li je ovaj sat tačan?

Uvek je tačan, mister Barker. Gospođa Kešmen ga svake večeri doteruje.

Advokatu se najednom veoma žurilo. Istrčao je u dvorište, popeo se na kočijaško sedište svojih kola i izvukao pušku.

Crnac je video kako advokat kroz kapiju istrčava na ulicu. Sedokosi Barker je grabio petom ulicom prema glavnoj, trčeći za dvojicom ljudi koji su u ovom trenutku upravo skretali u ulicu Frimont.

X

Samo nekoliko sekundi kasnije ugledao je sedokosi crnac sa ulaza u hotel jednog jahača kako nezadrživo grabi na konju. Bio je to Lik Šort!

Grabio je ulicom Alen i zaustavio konja pred šerifskom kancelarijom. Naglo je otvorio vrata, pomoćnici su pripremali mali obed za zatvorenike.

Lik pogleda oko sebe i odmah na stolu otkri pismo sa svojim imenom. Okrenuo je naličje koverta i video samo dva slova „V. E.". Po-

cepao je omot i preleteo pogledom pismo. Onda je pohitao prema pomoćniku, vičući:

— Hej, gde je maršal?

— Mister Šort, uzviknu mladić i ispusti sud iz ruke. Zar ne znate... u dvanaest sati u OK Koralu.

Džinovski Teksašanin nije više slušao. Naglo se okrenuo i izleteo koracima na kojima bi mu panter zavelo.

X

Kada su dva prijatelja stigla do „Melroz" restorana, da bi skrenuli iza ugla, zastadoše kao ukopani.

Pred njima je ležala široka prašnjava Frimont ulica, a na sredini sto pedeset jardi udaljen visok, plecat čovek u smeđem platnenom odelu.

Ajk Klanton!

Avetinjska slika iz minulih dana.

Erp i Holidej su nekoliko sekundi stajali kao okamenjeni. Onda kockar procedi kroz zube:

— No, kako vam se ovo dopada maršale?

Vajat Erp nastavi put. Dok je koračao uz njega.

Za to vreme rančer je stajao u visini gradske većnice, ne baš daleko od četvrte ulice, ali bar četiri dvorišta od OK Koralu.

Kada su prošli četvrtu ulicu, ispred maršala i kockara izlete čovek i podiže obe ruke u vis. Vikao je nešto nerazumljivo.

Džoni Behan dahćući stao je ispred maršala. Čelo mu je bilo orošeno krupnim graškama znoja.

— Šta opt smerate Erp?

— Sklanjajte mi se s puta Behan, naredi mu maršal.

Dvolični čovek se trže i okrete. Na svoje užasavanje primeti Ajka Klantona. Potrčao je sada prema njemu.

— Ajk šta ovo znači? Kako ste vi ovde dospeli? To ne ide! Tek sam dobio posao i odmah ću ga izgubiti, ako Erp i Klanton budu pucali jedan na drugoga.

Kada je stigao do Klantona, podigao je ruke kao da hoće da se obesi o njega. Međutim, rančer zamahnu rukom i odgurnu Behana tako da je kao lopta odleteo do trema gradske većnice. Ajk Klanton je ostao da stoji kao od kamena isklesan, a Vajat krenu prema njemu. Zastao je na tri jarde rastojanja.

Holidej koji je stajao iza maršala, nešto sa strane, prosto nije mogao da poveruje svojim ušima, čuvši Ajka kako govori:

— Možda vas neće to zanimati maršale, ali je Džesi jutros nestao sa ranča.

Maršal je gledao Ajka pravo u oči. Rančer je govorio o svom osamnaestogodišnjem rođaku, koji je pre nekoliko nedelja sa svojim ocem stigao na Klantonov ranč. Taj mlađić je Ajku već priredio dosta neprilika.

Ajk Klanton je stalno tragao za nekim od članova svoje porodice, bilo za bratom Finom ili za ovim rođakom Džesijem. No, da li je to mogla biti puka slučajnost što se pojavljivao uvek tamo gde je maršal očekivao da sretne vođu sivolikih? Da li je Ajk doista tražio Džesija Klantona?

Ajk je malo spustio glavu i ispod oboda oštro odmeravao maršala.

— Vi ste mi jednom obećali da ćete me obavestiti kada budete sreli mog brata Fina, maršale...

— To nisam zaboravio, pekide ga Vajat u pola rečenice. Na žalost, glasnici koje sam eventualno mogao da vam pošaljem, morali bi biti iz grupe ljudi u čijem društvu se vaš hrabri Fin nalazio. Dakle, sami sivoliki!

Ajk se maši za džep, izvuče iz njega cedulju, istu onakvu kakvu je Vajat našao pričvršćenu za vešala ispred šerifske kancelarije, a zatim na još nekoliko mesta u gradu.

— Ovaj papir je moj kauboj u toku noći našao u rudarskom naselju. Verovatno je pokazao Džesiju...

— I ovaj je naravno jutros uhvatio maglu? upita maršal podrugljivo.

— To još ne znam, ali vas uveravam da ću saznati.

Dok Holidej je netremice podozrivo posmatrao rančerovo lice.

— Možda će mister Klanton krenuti sa nama u OK Koral? Nije isključeno da tamo nađe svog vrlog rođaka Džesija.

Ajk mirno klimnu glavom.

— U redu polazim sa vama.

Da li je to trik? Veličanstveni trik prevejanog vođe bande? Možda je hteo da stoji kraj protivnika i da ga u toku borbe napadne sa strane.

No, morali su da rizikuju.

I eto tako se dogodilo. Ljudi iz Frimont ulice koji su netremice iza zavesa posmatrali scenu bili su krajnje iznenađeni. Videli su stare protivnike, koji su pre nekoliko godina pucali jedan na drugoga, kako sada koračaju zajedno.

Zastali su tri koraka od ulaza.

Dvorište je bilo prazno.

Vajat je oštro motrio na kola smeštena ispod trošne nadstrešnice.

Za to vreme je kockar neupadljivo sa strane motrio na rančera koji je stajao iza maršala jedan korak udesno

U dvorištu je i dalje bilo tiho.

Čovek iz Misurija krete napred.

— Kuda ste to naumili maršale? upita žurno rančer. Tamo nema nikoga.

— To ću tek da utvrdim.

— Čemu? Ako niko ne istupi nema ni dvoboja.

— Ja sam ovde pozvan na dvoboj, Ajk Klanton. Izazvali su me sivoliki, zločinačka družina čije je postojanje opasno po ovaj kraj, kao i sama smrt.

Neko vreme je vladala tišina, a onda Ajk Klanton upita:

— Možda je vaš protivnik namirisao klopku.

Vajat je zastao i lagano okrenuo glavu.

— Klopku?

— Pa zar ovo nije klopka?

— Ja je Ajk nisam postavio.

Dvojici prijatelja iz Dodž Sitija se učinilo da u očima rančera vide iznenada beskrajno iznenađenje.

Dvorište OK Korala imalo je uglavst oblik sa suženim krajem. Najveći deo je velika štala koja se prostirala do ulice Alen i završavala kancelarijom. Uzani prolaz sada je bio zatvoren drvenom ogradom. Vajat, Dok i Ajk su stigli do sredine dvorišta, pa su mogli da vide iza štale, a i preko novopodignute ograde. Vajat je preleteo pogledom sva kola, međutim, ništa.

Posmatrači iz ulice Frimont više nisu mogli da ih vide.

Džon Barker je, uprkos negodovanju Džona Behana, uleteo u dvorište držeći pušku a onda lagano krenuo napred.

— Ko li je sad ovaj momak, mrmljao je Behan začuđeno, posmatrajući advokata.

Pozadi u dubini dvorišta vladala je jeziva tišina. Sva tri čoveka stajala su na istom mestu jedan kraj drugog.

Izenada se Ajk okrenu. Sa mesta na kome je stajao sigurno je morao da čuje Barkerove korake. Krenuo je dva koraka napred ali je morao da zastane, jer je Holidej išao za njim kao senka. Čuo je kockara kako mu govori:

— To je doktor Barker, naš prijatelj.

Ajkove oči se suziše u uzane proreze.

— Čuo sam izenada korake. Ovde je opasno mister, rekao je gotovo šapatom Barkeru.

Naravno, advokat ga nije razumeo. On čak nije ni znao da se nalazi u OK Koralu. Prosto je krenuo za maršalom i Holidejem. Stajao je tu dok su se Holidej i Ajk Klanton ponovo okrenuli.

Četiri čoveka su napregnuto osluškivala u pravcu štale. Nešto je lebdelo u vazduhu. Kao neka nevidljiva varnica koja je zapalila nevidljivi fitilj pričvršćen za bure baruta.

Čovek iz Misurija je stajao lako raskoračen. Ruke su mu mirno počivale na drškama revolvera. Međutim, svaki dobar poznavalac ljudi morao bi da primeti da je krajnje napet.

Dok Holidej je stajao u istom položaju i delovao je veoma blede sa tamnim kolotovima ispod očiju. Crni šešir širokog oboda još je više isticao ovo bledilo.

Na licu Ajka Klantona, kao od kamena isklesanom, ništa se nije moglo pročitati.

Onda se dogodilo.

Izenada sa suprotne strane levo odjeknu pucanj, a odmah zatim se

snažan muški glas zaori koralom:

— Ah, tu smo! Divno mesto za skup, gospodo. Napred krenite, ograda je već presečena. Napred velim, inače će vas ujka Lik potprašiti.

Da, bio je to Teksašaninov glas.

U tom trenutku drvena ograda se srušila i nekoliko ljudi počeo da grabe kroz prolaz.

— Napred momci! ponovo je grmeo Teksašanin. Ovde je uzano, a meni je potrebno dosta vazduha!

Džems Sirli Bil prvi ulete u dvorište, za njim Džoe Flanagan, onda Ed Ferguson, pa brat Džoa Flanagan. Njega je Lik požurivao.

— Hajde brže, rođače Bil. Pošto mladić nije reagovao, Lik ga tako grubo gurnu napred, tako da je formalno uleteo u dvorište i pao. Lagano dižući glavu sreo je maršalov pogled. Onda je stigao i poslednji pacov u ljudskom obličju — Bili Kleborn.

Džinovski Teksašanin je gotovo ispunio uzani prolaz.

— Helo maršale! Noćas sam malo motrio na čika Ajkov dućan. Bilo je krajnje nezanimljivo. Kada sam malopre našao pismo u kancelariji, pomislio sam da možda nije loše da kraćim putem stignemo do OK Koralu. Ajk mi je uostalom u svoje vreme pokazao taj put. I možete misliti šta sam video: Ovi naši dragi prijatelji su izgubili svaki smisao za prostor. Čučali su kao majmuni na zemlji i osluškivali u pravcu dvorišta, dok sam ja mirno presekao ogradu, iza koje su se prikrili.

Vajat Erp i Dok Holidej su iznenađeno gledali lupeže koji su im prilazili. Kada su se osvrnuli da

pogledom potraže Ajka, njega više nije bilo.

Vajat pogleda Sirli Bila u lice.

— Novo mesto za sastanak je tamo preko, zar ne?

Razbojnik je ćutao.

— Možda tamo iza prolaza ograde hoće da otvori krčmu, rugao se Holidej.

Razbojnici iz Tombstona su stajali poraženi kao pokisli psi. Nije imalo nikakvog smisla pitati ih da li su oni postavili cedulje, u svakom slučaju ne bi govorili istinu. Mnogo kasnije je utvrđeno da su vešala postavili drugi ljudi, a da su Sirli Bil i njegova horda iskoristili tu mogućnost da na vešala postave cedulje sa pozivom na dvoboj i potpišu je trouglom.

Izenada se Kleborn okrete i protrča pored Teksašanina. Izletela je u uzanu uličicu.

Flanagan je sledio njegov primer, a i Ed Ferguson takođe.

Sirli Bil je međutim ostao u dvorištu. Očigledno mu je bilo ispod časti da izlazi kroz uzani prostor, a ne na glavna vrata.

— Vi ste mi dakle poslali izazov? upita ga maršal.

Razbojnikovo lice lako poblede.

— Ne, ja nemam s tim ništa, čak ne znam o čemu govorite. Momci i ja hteli smo da napravimo šalu i da devojke ovde u dvorištu uplašimo.

Vajat umornim pokretom obrisala lice i pogleda kockara.

— Idemo li, Dok?

Holidej se složio.

— Da, jer ako ovog lupeža mo-

ram duže da gledam u lice, bojim se da bi mi ruke nesvesno kliznule prema revolveru.

Sada se oglasi Lik Šort:

— Hajde, crvenokosi lupežu, idi istim putem kojim i ostali!

— Ne pada mi na pamet.

Teksašanin ga iznenađeno pogleda.

— A, sada shvatam. Tebi je potreban izazov. Žao mi je ali ja baš nisam vičan pisanju. Kod mene to ide ovako...!

— Plajs!

Šamar je stigao tako brzo i tako žestoko, da se razbojnik nije ni snašao, a već je ležao u prašini.

Sledio je još jedan udarac, posle čega je razbojnik uhvatio maglu kroz uzani prolaz. Sada mu to izgleda više nije bilo ispod časti.

Tri prijatelja su se pogledala. Vajatu oko usana zaigra jedva primećan osmeh. Obratio se Teksašaninu:

— Ja sam doista mislio da ste odjahali.

— Zar sam ja Ajk Klanton? Rekao bih bar do viđenja!

Lik je obavestio prijatelja da je odmah ispred grada skrenuo, čim je bio siguran da je poštanska kočija u kojoj se nalazila Džudi Holidej, bezbedno krenula u Tombston. Nije mogao da odagna predosećanje da osim trojice sivolikih, napadača na kočiju, ima još članova bande u savani. Međutim, nikog nije otario. Odlučio je da ne provede noć tek tako, pa je krenuo da motri na Klantonov ranč. Takođe bez uspeha!

Da li je izazov bio u stvari blef ljudi koji su se okupili oko Sirli

Bila? Ili su možda razbojnici iz Tombstona postali takođe članovi tajne zločinačke družine?

Jedno je, međutim, bilo izvesno, a to je da su Vajat i Dok put do

OK Korala prevalili uzalud. Možda je vođa sivolikih sve ovo mirno posmatrao iz najveće blizine?

Rat nerava u Tombstonu i dalje se nastavljao.

k r a j

PISITE NAM!

**Odgovore na
vaša pisma
naći ćete u
PANORAMI**

NOVO NA TRŽIŠTU!

LOTOS

UDOBAN LEŽAJ ZA DVOJE

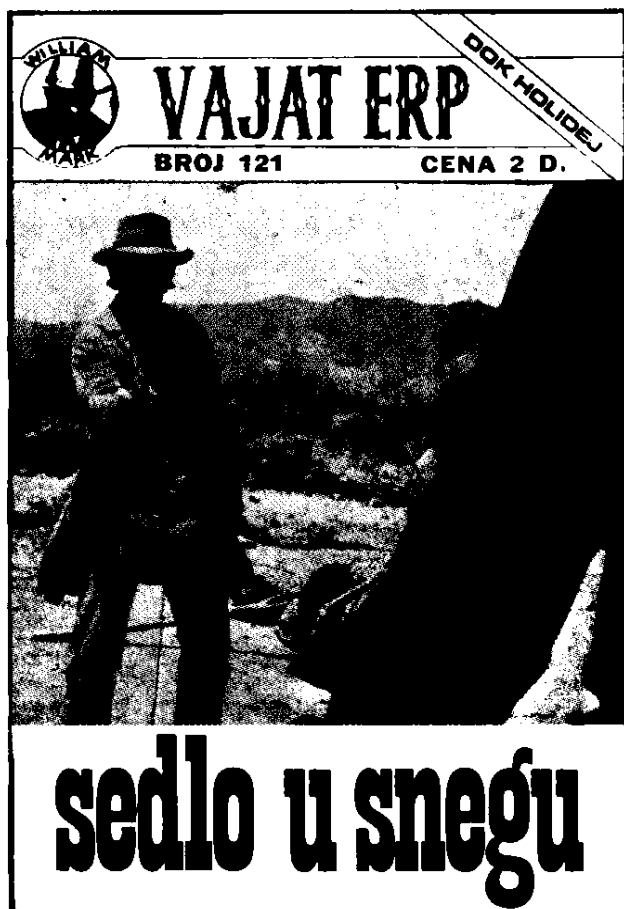

orolik

tvornica namjestaja Oriovac

telefon: 055 - 2000 - telex: Yu - Orlik 28547

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

4. septembar 1971.